

Διαβάστε σήμερα:

- 04 Στρογγυλό τραπέζι για το Νέο Δανέζικο Κινηματογράφο και το Masterclass του Alex McDowell
- 05 Διαλέγει πρώτα τους ηθοποιούς και τους χώρους πριν την ιστορία, μας λέει ο Χου Χαϊάο-χσιεν
- 06 *Κρυμμένος* του Michael Haneke στις Ειδικές Προβολές και η Angelina Maccarone μιλάει για την ταινία της *Ξένο δέρμα*
- 07 *Μαύρη βούρτσα* στο Διεθνές Διαγωνιστικό και ο σκηνοθέτης Perry Ogden μιλάει για την ταινία *Το κορίτσι Ταξιδιώτης*
- 09 Ο Lodge Kerrigan της Jury μιλάει για το πώς ο ηθοποιός αποδίδει μόλις αρχίσει να τραβεί η κάμερα
- 10 *Ρίνα* και *Η καλύβα του φύλακα* από τη Ρουμανία στις Ματιές στα Βαλκάνια
- 12 Ο σκηνοθέτης Gavin Hood της ταινίας *Τσάτσι σε* Πρώτο Πλάνο και οι ταινίες της ημέρας στις Ημέρες Ανεξαρτησίας
- 13 Ο σκηνοθέτης Andrew Bujalski μας λέει ότι παίζει στις ταινίες του για λόγους οικονομίας
- 15 Ο σκηνοθέτης Γιάννης Σολδάτος, ο ηθοποιός Μάνος Βακούσης και η μουσικός Εύα Λουκάτου μιλούν για τον *Υποβρύχιο έρωτα*
- 16 Ο σκηνοθέτης Νίκος Νικολαΐδης, η ηθοποιός Βίκυ Χάρρις και ο μουσικός Σίμον Νικολαΐδης μιλούν για την ταινία *The Zero Years*
- 17 Οι επαναληπτικές προβολές της ημέρας του Τμήματος Ελληνικός Κινηματογράφος 2005
- 21 *Ουκ επιθυμώεις τη γυναίκα του πλησίον σου* στο Νέο Δανέζικο Κινηματογράφο και δύο συνεντεύξεις Μεξικανών
- 22 Fest Forward: The 46th International Thessaloniki Film Festival in english

Κάθε φορά σαν να 'ναι η πρώτη φορά: Πόσες και ποιες από τις ταινίες που έχει σκηνοθετήσει ο Μάικλ Ουίντερμποτομ έχεις δει; *Το φιλί της πεταλούδας*; *Μείνε μακριά μου*; *Τζουντ*; *Καλωσήρθατε στο Σεράγεβο*; *Με ή χωρίς εσένα*; *Η χώρα των θαυμάτων*; *Στα χρόνια της απληστίας*; *Στα σύνορα του κόσμου*; *24 hour party people*; *Κωδικός 46*; *9 Songs*; Το ξέρεις ότι δεν έχει γράψει το σενάριο σε κανένα από αυτά τα έργα, εκτός από το *9 Songs* –που εδώ που τα λέμε δεν είχε και σενάριο; Νομίζεις ότι αν έβλεπες κάποια από αυτές τις ταινίες, χωρίς να ξέρεις ποιος τις υπογράφει, θα αναγνώριζες από κάτι, μια αναγνωρίσιμη εμμονή στο θέμα ή στο στυλ, ότι είναι του Μάικλ Ουίντερμποτομ; Έχεις μήπως διακρίνει σε κάποια από αυτές τις ταινίες κάποιο ίχνος επιρροής του Ίνγκμαρ Μπέργκμαν του οποίου ο Μάικλ Ουίντερμποτομ δηλώνει μέγας θαυμαστής; Συγγνώμη, αλλά σκέφτηκε ποτέ κανείς ψαγμένος σινεφίλ ότι το σενάριο της ταινίας *Το φιλί της πεταλούδας* του 1994 (γραμμένο από τον Φρανκ Κοτρέλ Μπόις και βασισμένο, λέει, σε μια ιδέα του ίδιου και του Μάικλ Ουίντερμποτομ) είναι ξεπατικωμένο από την πραγματική ιστορία της αμερικανίδας κατά συρροή δολοφόνου Αϊλίν Γουόρνος και μεταφερμένο στον αγγλικό βορρά –9 χρόνια πριν γυριστεί η ταινία *Monster* με την Σαρλίζ Θερόν; Κι αν έτσι έχουν τα πράγματα, για ποιο λόγο ο Μάικλ Ουίντερμποτομ θεω-

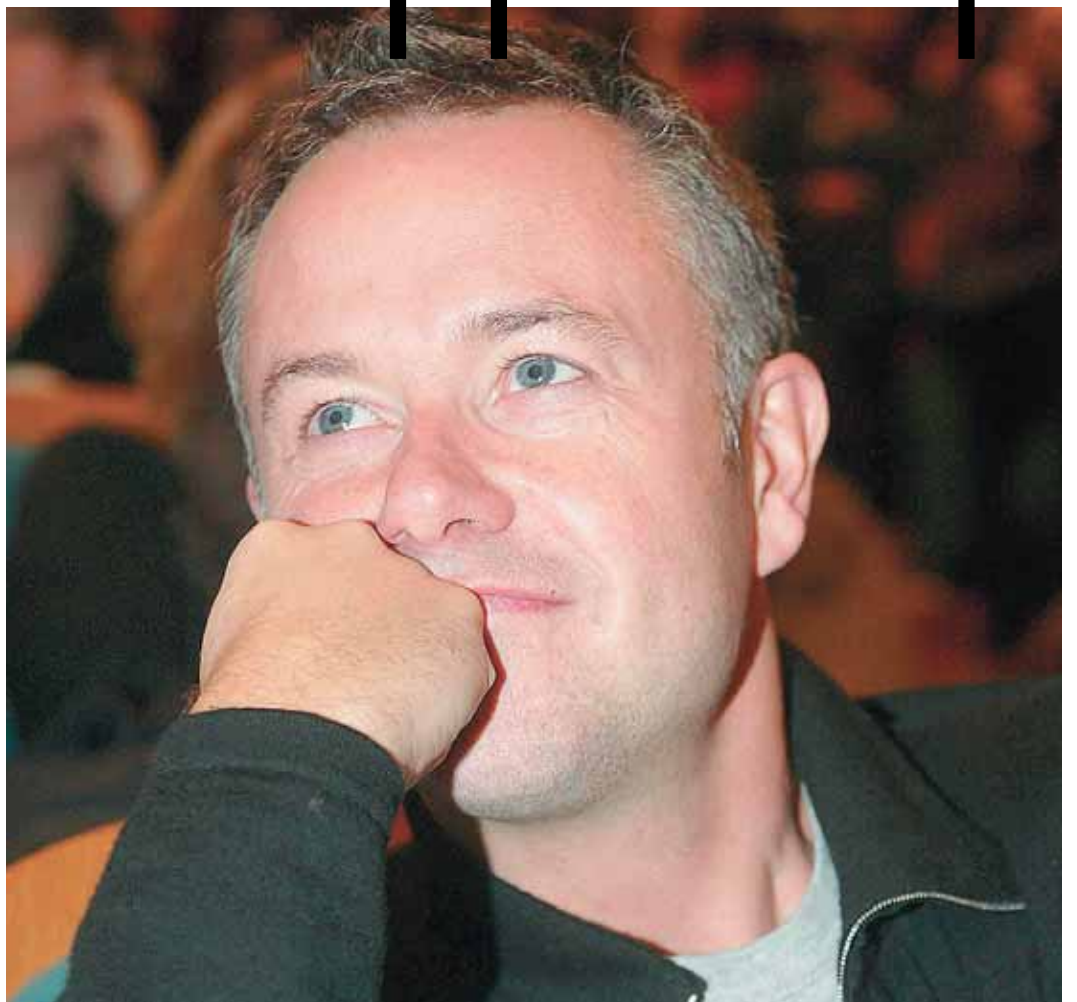
ρείται ένας σημαντικός άνθρωπος του σύγχρονου (έστω του βρετανικού) κινηματογράφου; Επειδή είναι ιδιαίτερα παραγωγικός, έχοντας σκηνοθετήσει 13 ταινίες μεγάλου μήκους τα τελευταία δέκα χρόνια; Ή μήπως επειδή μετακινείται κάθε φορά και σε διαφορετικό είδος κινηματογράφου; Δεν νομίζω. Και το λέω εγώ αυτό, που είμαι από καιρό δηλωμένος φαν των ταινιών του –όχι όμως ως συνολικό έργο αλλά της κάθε ταινίας χωριστά και για διαφορετικούς λόγους την κάθε μία. Γιατί κάθε φορά σέβεται το θέμα του κι επιχειρεί να βρει την πιο κατάλληλη μορφή που ταιριάζει σ' αυτό και μπορεί αληθινά να το εκφράσει –το θέμα του και τους ήρωές του, την ιστορία του και την εποχή που διαδραματίζεται και όχι τις προσωπικές αισθητικές αναζητήσεις του και τις εμμονές του. Κι αρχίζοντας κάθε φορά σαν να 'ναι η πρώτη φορά, χωρίς να εξαντλείται δημιουργικά...

του Σωτήρη Ζήκου

Μάικλ Ουίντερμποτομ

“Ίσως τελικά τα θέματα που μ' ενδιαφέρουν πιο πολύ είναι ιστορίες, οι οποίες στην επιφάνεια να μην κάνουν αίσθηση, αλλά να νιώθω πως μπορώ να τις κάνω αρκετά ελκυστικές. Μ' αυτόν τον τρόπο θέλω να τραβήξω το κοινό σε καταστάσεις που αφορούν ανθρώπους, τους οποίους το κοινό θα επιθυμούσε να αποφύγει υπό φυσιολογικές συνθήκες”

Μάικλ Ουίντερμποτομ

46th Thessaloniki International Film Festival

Το Jameson φημιταγωνιστεί στο 46ο
Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

στις 18-27 Νοεμβρίου 2005 • www.filmfestival.gr

www.jameson.gr

Μαγικές εικόνες που
έρχονται να δώσουν μια
άλλη διάσταση στην
καθημερινότητά μας. 46ο
Φεστιβάλ Κινηματογράφου
Θεσσαλονίκης. Η έμπνευση
παίρνει δεκάδες μορφές και
γίνεται δημιουργία σε μια
πόλη που γιορτάζει. Το
Jameson, χορηγός των
**«Βραβείων Κοινού
καλύτερης Ξένης και
Ελληνικής ταινίας»**
υποστηρίζει δυναμικά αυτή
τη μεγάλη εκδήλωση.
Εσείς απλά, ζηήστε στον
μαγικό κόσμο του
κινηματογράφου και
απολαύστε ξεχωριστές
στιγμές, παρέα
με το Jameson.

THERE'S SOMETHING ABOUT JAMESON

Απολαύστε υπεύθυνα

ΧΟΡΗΓΟΣ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΚΟΙΝΟΥ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΚΟΙΝΟΥ

ΤΙΤΛΟΣ ΤΑΙΝΙΑΣ	Α' ΠΡΟΒ	Β' ΠΡΟΒ	ΤΕΛΙΚΗ
ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ			
1. Play	3,846	3,005	3,426
2. Backstage	3,331	3,828	3,580
3. Βορινές πολιτείες	3,100	2,886	2,993
4. Κινέττα	2,303	2,746	2,525
5. Άνθρωπος σπρώχνει καρότσι	3,868	4,185	4,027
6. Καρπός στα στάχια	3,317	3,219	3,268
7. Ερωτευμένοι	2,851	3,373	3,112
8. Αίμα	2,701		
9. Πώς περνάν οι ώρες	3,250	3,304	3,277
10. Γλυκιά μνήμη	3,919	3,710	3,815
11. Μια νύχτα	3,545		
12. Το κορίτσι ταξιδιώτης	3,768		
13. Μαύρη βούρτσα			
14. Η ευτυχία του άλλου			

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2005			
1. Ο Άλλος	3,962	3,753	3,858
2. Η νοσταλγός	4,325	4,362	4,344
3. Η γυναίκα είναι... σκληρός άνθρωπος	3,555		
4. Η χορωδία του Χαρίτωνα	4,612		
5. Λιούμπη	3,943	3,899	3,921
6. Κινέττα	2,303	2,746	2,525
7. Το Κακό	3,054		
8. Το πήδημα του Κατσαντώνη	4,000		
9. Λουκουμάδες με μέλι	3,563	3,467	3,515
10. Η εύκολη Λία	3,372	3,330	3,351
11. Το όνειρο του Ικάρου	3,734	3,327	3,531
12. Black μπέεε...	4,030		
13. Όμηρος	4,291	3,861	4,076
14. Εκτός σχεδίου	4,026		
15. Τσίου...	4,254	4,520	4,387
16. Θυμάμαι	4,068	3,722	3,895
17. Buzzz	4,034	3,967	4,001
18. Το όνειρο του σκύλου	3,846	3,738	3,792
19. Κακολύρι	3,878	4,028	3,953
20. Γλυκιά μνήμη	3,919	3,710	3,815
21. Η πόλη των θαυμάτων	3,119		
22. Αργύπνια	4,121		
23. Γαλάζιο φόρεμα			
24. Υποβρύχιος έρωτας			
25. The zero years			
26. Η καρδιά του κτήνους			
27. Κι αν φύγω θα ξανάρθω			

ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ			
1. Από τάφο σε τάφο	3,412	4,234	3,823
2. Τι είναι ένας άντρας χωρίς μουστάκι;	4,132	4,249	4,190
3. Δύο κορίτσια	3,826	3,802	3,814
4. Απώλεσθέντα	3,957		
5. Η οδύσσεια του κυρίου Λαζαρέσκου	4,231		
6. Η πτώση του αγγέλου	2,725		
7. Lady Zee	3,407	3,630	3,519
8. Κορώνα-γράμματα	3,178		
9. Ο Κοκούμι	3,686		
10. Πήγαινε δυτικά	4,391		
11. Kontakt	4,229		
12. Ρίνα			
13. Ο ήχος της πόλης			

Το ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΟΙΝΟΥ JAMESON απονέμεται σε μία ελληνική ταινία που συμμετέχει στο 46ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης και σε μία ξένη ή ελληνική ταινία που προβάλλεται στο πλαίσιο του Διεθνούς Διαγωνιστικού προγράμματος. Το ίδιο βραβείο θα απονεμηθεί και σε μία ταινία που προβάλλεται στο πλαίσιο του προγράμματος «Ματιές στα Βαλκάνια». Οι συμμετοχές των ταινιών είναι αυτές που, κατά σειρά προβολής, αναφέρονται παραπάνω. Οι βαθμολογίες για τις τελευταίες προβολές κάθε ημέρας θα δημοσιεύονται στο επόμενο φύλλο.

Το 46ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης ευχαριστεί
τον Όμιλο EUROMEDICA για την πολύτιμη βοήθειά του

EUROMEDICA

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ • ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ 46ου ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 179 • ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 25 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2005

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΥΖΑΚΗ • ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: ΣΩΤΗΡΗΣ ΖΗΚΟΣ

ΣΥΝΤΑΞΗ: ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ, ΟΛΓΑ ΚΟΖΑΤΗ, ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΟΝΤΙΣ, ΕΛΙΝΤΑ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΣ, ΠΑΝΝΗΣ ΠΑΛΑΒΟΣ, ΣΩΤΗΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΤΖΙΜΟΠΟΥΛΟΣ,

ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ, ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΡΗΤΑΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΑΜΑΡΑΣ • ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ: ΓΕΩΡΓΙΑ ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ • ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ: ΘΑΝΟΣ ΜΠΑΚΡΑΤΣΑΣ, ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΡΙΔΗΣ

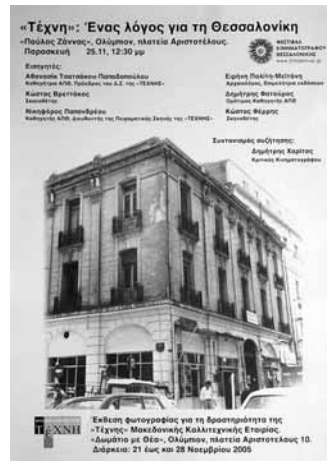
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΜΟΤΙΟΝ ΤΕΑΜ • ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΜΟΥΤΚΟΣ-ΕΝΤΥΠΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ • website: www.filmfestival.gr • e-mail: press@filmfestival.gr

«ΤΕΧΝΗ»: ΕΝΑΣ ΛΟΓΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Ολύμπιον - Café Δωμάτιο με θέα, 5ος όρ. • Διάρκεια: 18 - 27 Νοεμβρίου 2005

Επιμέλεια: Μάριον Ιγγλέση & Δημήτρης Χαρίτος / Συντονισμός: Χρυσούλα Ψωμιιάδου

Η «Τέχνη» Μακεδονική Καλλιτεχνική Εταιρεία συμπλήρωσε ήδη 54 χρόνια υπεύθυνης προσφοράς στα πολιτιστικά πράγματα της Θεσσαλονίκης και, ευρύτερα, της Βόρειας Ελλάδας. Η ιστορία της αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της ιστορίας της πόλης. Υπηρετώντας σταθερά το όραμα των ιδρυτών της, ανθρώπων χαρισματικών με βαθιά παιδεία, κοινωνική συνείδηση και ομοειδή φαντασία, που τύχη αγαθή τους έκανε να συναντηθούν, οδήγησε την Τέχνη «εντός των τειχών», καλλιέργησε στους πολίτες μια νέα συνείδηση της ιδιότητας του φιλότεχνου, έδωσε ευκαιρίες ανέλιξης σε νέους καλλιτέχνες και δημιουργούς και συνέβαλε καθοριστικά στον

πολιτιστικό σχεδιασμό μιας πόλης που, το 1951, προσπαθούσε ακόμα να επουλώσει τις πληγές της προσφυγιάς, της Κατοχής και του Εμφυλίου. Διαδραματίζοντας έναν ρόλο κυριολεκτικά γενετικό, η «Τέχνη» κυοφόρησε, πρότεινε και πέτυχε την ίδρυση σημαντικών θεσμών όπως είναι το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος, η Κρατική Ορχήστρα και το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, η Σχολή Καλών Τεχνών του Πανεπιστημίου. Η έκθεση φωτογραφιών από τη ζωή και τις δραστηριότητες της Εταιρείας, που συμπεριλαμβάνεται φέτος στις παράλληλες εκδηλώσεις του Φεστιβάλ Κι-

νηματογράφου Θεσσαλονίκης –παιδιού της «Κινηματογραφικής Λέσχης» της «Τέχνης» και του αείμνηστου Παύλου Ζάννα– αποσκοπεί τόσο στην ιστορική μύρφωση όσο και στον αναστοχασμό. Νέοι και παλαιότεροι καλούμαστε να «ξεαναδιαβάσουμε» την ιστορία της, να μετρήσουμε το μέγεθος και την ποιότητα της προσφοράς της, να εκτιμήσουμε τις αντοχές της στον χρόνο και στην αλλαγή των συνειδησεων καθώς και τη δυνατότητά της να ανοίγει νέες προοπτικές. Καλούμαστε ακόμη να συμβάλλουμε στην έξοδο της από το οικονομικό αδιέξοδο στο οποίο έχει περιέλθει και να κατανοήσουμε την ανάγκη να αποκτήσει έναν κεντρικό μόνιμο χώρο-εντευκτήριο που θα επέτρεπε μια συστηματικότερη παρέμβαση στην πόλη. Εμείς θα συνεχίσουμε να εργαζόμαστε για την επίτευξη του μείζονος αυτού στόχου και να διεκδικούμε το αυτονόητο.

Αθανασία Τσατσάκου
Πρόεδρος Δ.Σ. «Τέχνης»

MASTERCLASS: ALEX McDOWELL

Ο Alex McDowell, διάσημος σκηνογράφος «νέας γενιάς» που χρησιμοποιεί την τεχνολογία για τις σύγχρονες ανάγκες του production design, παρουσιάσει σήμερα στην ασφυκτικά γεμάτη αίθουσα Τζον Κασσαβέτης, τον τρόπο με τον οποίο εργάζεται και τις εντυπωσιακές δυνατότητες της τεχνολογίας που χρησιμοποιεί.

Με τη χρήση του υπολογιστή του, ο οποίος είχε συνδεθεί με τα συστήματα προβολής της αίθουσας, έκανε ένα πέρασμα από τις σημαντικότερες στιγμές της καριέρας του και της συνεργασίας με σκηνοθέτες όπως ο Tim Burton, ο Steven Spielberg, ο David Fincher κ.ά.

Ο Alex Mc Dowell ξεκινώντας την εισήγησή του, αναφέρθηκε στις τεράστιες αλλαγές που έχουν συντελεστεί στην παγκόσμια κινηματογραφική βιομηχανία. Το τμήμα της σκηνογραφίας είναι πλέον εκείνο που αλλάζει συνολικά και τον τρόπο και τη φύση μιας παραγωγής. Λίγα χρόνια πριν, η παραδοσιακή μορφή της κινηματογραφικής βιομηχανίας καθόριζε το πλάνο της παραγωγής, το οποίο ουσιαστικά λειτουργούσε με γραμμικό τρόπο: όλοι και όλα υποτάσσονταν σε ένα έτοιμο σενάριο, το οποίο είχε γραφτεί «από έναν σεναριογράφο σε απομόνωση», όπως χαρακτηριστικά είπε ο McDowell. Μετά την ολοκλήρωση του σεναρίου, οι υπόλοιποι συντελεστές καλούνταν να το υπηρετήσουν. Σήμερα, το τμήμα σκηνογραφίας είναι εκείνο που μπορεί να δημιουργεί και να διακεί την εικόνα της ταινίας από τα πρώιμα στάδια της προετοιμασίας της παραγωγής της.

έτσι ώστε όλα τα τμήματα να έχουν οπτική πληροφόρηση και να δουλεύουν καλύτερα, υπηρετώντας το τελικό αποτέλεσμα. «Το τρισδιάστατο περιβάλλον της ταινίας δημιουργείται στον υπολογιστή και έτσι ο σκηνοθέτης γνωρίζει ακριβώς τους χώρους του, μπορεί να επεμβαίνει σε αυτούς, να τους εξελίξει και να προετοιμάζεται για τη σκηνοθεσία. Βεβαίως, όταν συμφωνηθεί το περιβάλλον αυτό, μετατρέπεται σε πρόγραμμα αρχιτεκτονικού σχεδιασμού και στη συνέχεια αναλαμβάνουν δράση οι μηχανικοί που κατασκευάζουν το πραγματικό περιβάλλον της ταινίας, το οποίο, από τη στιγμή που θα κατασκευαστεί, δεν υπάρχει η δυνατότητα να αλλάξει. Η διαφορά είναι ότι οι συντελεστές μιας ταινίας δεν χρειάζεται πλέον να 'μαντεύουν' πώς θα λειτουργήσει το κάθε πράγμα και ποια θα είναι η τελική της εικόνα». Ο McDowell έδειξε παραδείγματα από τις ταινίες *Το εργοστάσιο σοκολάτας του Τσάρλι*, *Terminal*, *Cat in the Hat* και *Minority Report*, αναλύοντας παράλληλα τη δουλειά του σε αυτές.

ΣΤΡΟΓΓΥΛΟ ΤΡΑΠΕΖΙ: ΝΕΟΣ ΔΑΝΕΖΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Είναι γνωστή σε όλους η τεράστια επιτυχία του δανέζικου κινηματογράφου τα τελευταία χρόνια σε παγκόσμιο επίπεδο. Μια επιτυχία που δεν είναι τυχαία, αλλά οφείλεται στην πολύ καλά σχεδιασμένη και συστηματικά υλοποιημένη εθνική πολιτική της Δανίας για τη στήριξη του κινηματογράφου της. «Πριν από 20 χρόνια, ήταν εκτός πραγματικότητας να συζητά κανείς στις παρέες για δανέζικες ταινίες. Σήμερα, όχι μόνο τις βλέπουμε, αλλά είναι και πολύ συνηθισμένο να τις συζητάμε στις παρέες», είπε χαρακτηριστικά η Διευθύντρια του New Danish Screen, Vinca Wiedemann. «Είναι το αποτέλεσμα μιας πολιτικής που υιοθετήθηκε πριν από 40 χρόνια», συμπλήρωσε ο Διευθύνων Σύμβουλος του Danish Film Institute, Henning Camre. Η πολιτική της Δανίας για τη στήριξη του κινηματογράφου ξεκίνησε με τη διοχέτευση ντοκιμαντέρ στα σχολεία και δομήθηκε με βάση στα εξής σημεία:

- Εθνικό σύστημα υποστήριξης: Ο κινηματογράφος αντιμετωπίστηκε ως προϊόν με πολιτιστικό ενδιαφέρον. Χτίστηκε μια πολιτική που εξασφαλίζει την ποικιλία των κινηματογραφικών ειδών και δίνει περιθώριο έκφρασης στους νέους κινηματογραφιστές. Η κρατική υποστήριξη εφαρμόζεται συστηματικά σε όλα τα στάδια μιας παραγωγής. Ξεκινά από την υποστήριξη του σεναρίου και της ανάπτυξης των σχεδίων παραγωγής, συνεχίζεται με την ενίσχυση της παραγωγής και ολοκληρώνεται με την υποστήριξη της προώθησης των ταινιών σε εθνικό και παγκόσμιο επίπεδο. Το δίκτυο των δημοτικών κινηματογράφων έχει διασφαλισμένη υποστήριξη, ενισχύεται η διακίνηση των ταινιών στα διεθνή φεστιβάλ, καθώς και η μετάδοση των ταινιών από τους δανέζικους τηλεοπτικούς σταθμούς.

- Σχολή κινηματογράφου: Η συνεχής ανανέωση του δανέζικου κινηματογράφου στηρίζεται εν

πολλούς στους αποφοίτους της εξαιρετικά καλά στελεχωμένης και εξοπλισμένης εθνικής σχολής. Η εκπαίδευση εκτείνεται σε όλα τα στάδια και απευθύνεται σε όλους του συντελεστές της κινηματογραφικής παραγωγής. Η εισαγωγή γίνεται με εξετάσεις, ενώ οι καθηγητές είναι συνδυασμός ακαδημαϊκών με επαγγελματίες. Όλα αυτά επειδή, όπως είπε ο Henning Camre, «είναι κοινοτοπία να λέμε ότι ο κινηματογράφος είναι η τέχνη της συνεργασίας. Σημασία έχει να τον αντιμετωπίσουμε ως τέτοιο και στην πράξη». Για να συμπληρώσει ότι «το να κάνει κανείς και ταινίες που προσφέρουν ψυχαγωγία, δεν είναι κοινοτοπία, είναι μορφή επικοινωνίας. Δεν κάνουμε τις ταινίες μόνο για τον εαυτό μας...».

- Ποιότητα και όγκος: Η ποιότητα δεν αρκεί για να κερδίσει κανείς την αγορά. Ο όγκος και η ποικιλία της παραγωγής είναι απαραίτητα για κάθε στρατηγική μάρκετινγκ. Το εθνικό προϊόν είναι αυτό που μπορεί να αντανακλαστεί στην εισαγωγή ξένων ταινιών. Ο όγκος της παραγωγής είναι επίσης πολύ σημαντικός για τη δανέζικη κινηματογραφία – ο κίνδυνος για την ποιότητα της παραγωγής είναι ίδιος στην περίπτωση που ο όγκος αυτός υπερβαίνει τη δυναμική της εθνικής κινηματογραφίας όσο και στην περίπτωση που υστερεί από αυτήν.

- Παραγωγοί και προϋπολογισμοί: Η νέα γενιά των παραγωγών συνδέεται με τους σκηνοθέτες και σεναριογράφους και έχει εισαγάγει νέες μορφές χρηματοδότησης και συμπαραγωγής. Οι προϋπολογισμοί προσαρμόζονται στο μέγεθος της αγοράς, ενώ η τεχνολογία αξιοποιείται στο έπακρο.

Το σημαντικότερο σημείο της σημερινής συζήτησης συνοψίζεται στο ότι για αυτούς είναι σημαντικότερο οι δανέζικες ταινίες να πηγαίνουν καλά στο εσωτερικό της χώρας και προς αυτή κυρίως την κατεύθυνση εργάζονται.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ MASTERCLASSES

Πέμπτη 24 Νοεμβρίου, 11:00 - Αίθουσα Τζον Κασσαβέτης
Masterclass: Χου Χσιάο-χσιεν

Διάλεξη του ταϊβανού σκηνοθέτη Hou Hsiao-hsien, ενός από τους σημαντικότερους εκπροσώπους του σύγχρονου αφηγηματικού κινηματογράφου, του οποίου το έργο τώρα αρχίζει να γίνεται γνωστό στη χώρα μας.

ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ

Πέμπτη 24 Νοεμβρίου, 19:00 - Τέντα Αγοράς

Νέος Ιρλανδικός Κινηματογράφος

Συνδυάζοντας το εμπορικό με το καλλιτεχνικό σινεμά. Τα φοροαπαλλακτικά μέτρα και πώς βοήθησαν την εγχώρια παραγωγή. Η προσέλευση παραγωγών μεγάλων studio (Αμερική-Βρετανία). Εισηγητές: Teresa Mc Grane (Διευθύνων Σύμβουλος, Irish Film Board) Mark O'Halloran (ηθοποιός-σεναριογράφος), Breda Walsh (παραγωγός), Cogan Smith (εκπρόσωπος του MEDIA στη Β. Ιρλανδία, διευθυντής του Φεστιβάλ του Μπέλφαστ), Catherine Tiernan, παραγωγός.

Στην ταινία έκπληξη απόψε...

Τα μυστικά, τα ψέματα, η βία, η κακία, η προδοσία, η επίθεση, η σκληρή γλώσσα, η αλήθεια, το συναίσθημα, η άγρια επιβίωση...

Ένας μεσήλικας, εργάτης σε βιοτεχνία. Παντρεμένος, προδομένος και με μωρό νεογέννητο. Με πιέσεις από παντού. Χρωστάει λεφτά. Του χρωστάνε αγάπη. Δεν μιλάει. Προσπαθεί να ξεφύγει. Κανείς δεν τον αφήνει σε ησυχία. Η γυναίκα, ο εργοδότης, ο τοκογλύφος, οι συγγενείς, οι φίλοι. Βία και καταπίεση. Λεκτική, ψυχική, σωματική. Όλοι εναντίον ενός και ο Θεός εναντίον όλων...

Η ατμόσφαιρα και η διακόσμηση στο English Bar του ξενοδοχείου Ηλέκτρα είναι σχεδόν βικτοριανή: βαριές δερμάτινες πολυθρόνες, χαρακτηριστικά και πίνακες που απεικονίζουν σκηνές από κυνήγι της αλεπούς και στη γωνία το τζάκι. Αυτή η ατμόσφαιρα ενός παρελθοντικού καθωσπρεπισμού μοιάζει τόσο ξένη με το πνεύμα των ταινιών του Χου Χσιάο-χσιεν: συλλαμβάνοντας τη μεταβαλλόμενη φύση των πραγμάτων, τις αλλαγές στο περιβάλλον και τα πρόσωπα, ο Ταϊβανέζος σκηνοθέτης εκφράζει, ίσως με τον πιο αυθεντικό και πρωτότυπο τρόπο, το πνεύμα του 21ου αιώνα.

Χου Χσιάο-Χσιεν

“Για να έχω λοιπόν μια ιστορία, την ιστορία της ταινίας, για μένα είναι σημαντικό να έχω πρώτα τους ηθοποιούς και τους χώρους”

Σαν συνομιλητής ο Χόου, όπως είναι η σωστή προφορά του ονόματός του στα μανδαρινικά κινέζικα, είναι όπως τα πλάνα των ταινιών του: χαλαρός αλλά εξαιρετικά ακριβής, λιτός αλλά πάντα καιρίος. Μανιώδης καπνιστής, μιλά στους αναγνώστες του Πρώτου Πλάνου για τις ταινίες του, το σινεμά του, για τη σκηνοθεσία...

Οι αρχές μια καριέρας στο σινεμά

Στις αρχές, εργάστηκα σαν σεναριογράφος και ως βοηθός σκηνοθέτη για 8 χρόνια. Στην αρχή της καριέρας μου έκανα 3 εμπορικές ταινίες, όπως η ταινία Χαριτωμένο κορίτσι, που προβάλλεται στο φεστιβάλ. Αργότερα, λίγο πριν την ταινία Τα παιδιά από το Φενγκουέι συμμετείχα στη σπονδυλωτή ταινία Ο άνθρωπος σάντουιτς (με το επεισόδιο Η μεγάλη κούκλα του γιου), ταινία που ξεκίνησε τη Nouvelle Vague του Ταϊβανέζικου κινηματογράφου. Εκείνη την εποχή βλέπαμε ταινίες ξένων σκηνοθετών. Παράλληλα, υπήρχαν και οι ταϊβανέζοι σκηνοθέτες που μόλις είχαν επιστρέψει από το εξωτερικό και γίνονταν συζητήσεις σχετικές με το τι κινηματογράφο θέλαμε να κάνουμε. Έτσι οι ταινίες Τα παιδιά από το Φενγκουέι, Καλοκαίρι με τον παππού, Μια εποχή να ζήσεις και μια εποχή για να πεθάνεις, Σκόνη στον άνεμο, είναι ουσιαστικά η αρχή της καριέρας μου. Είναι οι ταινίες που βασίζονται στις δικές μου εμπειρίες.

Αυτοβιογραφίες, Ιστορικές ταινίες, Σύγχρονα πορτραίτα

Η ιστορία σε μια ταινία προέρχεται από το ύφος της ταινίας. Στις αρχές της καριέρας μου χρησιμοποιούσα τις δικές μου εμπειρίες, επειδή βρισκόμουν μεταξύ της αισθητικής του εμπορικού κινηματογράφου και της αναζήτησης ενός προσωπικού ύφους. Οι ταινίες της πρώτης

περιόδου της καριέρας μου Τα παιδιά από το Φενγκουέι, Καλοκαίρι με τον παππού, Μια εποχή να ζήσεις και μια εποχή για να πεθάνεις, Σκόνη στον άνεμο, κατά κάποιο τρόπο βάζουν σε μια τάξη όσα έζησα. Κατά τη διάρκεια της δεύτερης περιόδου, έχω αποκτήσει πλέον μια οπτική γωνία κι έναν τρόπο για να κοιτάζω τα πράγματα, άρχισα να κατανοώ τον εαυτό μου και επίσης να κατανοώ τους άλλους ανθρώπους. Μ' αρέσει να διαβάζω μυθιστορήματα και εκείνη την εποχή διάβαζα πολλά μυθιστορήματα για τη σύγχρονη ιστορία της Ταϊβάν. Μου προκαλούσαν έντονα συναισθήματα και έτσι χρησιμοποίησα τον κινηματογράφο ως ένα μέσο για να παρουσιάσω τη σύγχρονη ιστορία της Ταϊβάν, σε ταινίες όπως Η πόλη της θλίψης, Καλοί άνδρες, καλύτερες γυναίκες, Ο μάστορας του κουκλοθέατρου. Έχοντας κατοικήσει τον ίδιο μου τον εαυτό στις ταινίες της πρώτης περιόδου, αλλά και το παρελθόν της χώρας μου στις ταινίες της δεύτερης περιόδου, μπορώ τώρα να έχω την ικανότητα να κατανοώ άλλα πρόσωπα και να τα παρουσιάζω αυτά σε ταινίες όπως το Goodbye South, Goodbye. Η ταινία Καλοί άνδρες, καλύτερες γυναίκες είναι μια ταινία μετα-

βατική, ανάμεσα σ' αυτές που διαδραματίζονται στο παρελθόν και σ' αυτές που διαδραματίζονται στο σήμερα. Από αυτή την ταινία και μετά ήθελα να κάνω ένα σινεμά για το σύγχρονο κόσμο και τους σύγχρονους ανθρώπους. Αργότερα, με την ταινία Τα λουλούδια της Σαγκάης, που βασίζεται σ' ένα παλιό μυθιστόρημα, αντιλήφθηκα ότι το σύμπαν μιας γυναίκας είναι πολύ πιο ενδιαφέρον από αυτό ενός άνδρα. Στη συνέχεια, με τις ταινίες το Καφέ Λιμιέρ, Οι εραστές της χιλιετίας, Τρεις φορές ήθελα να παρουσιάσω, να δείξω τις αλλαγές που συμβαίνουν σε μια γυναίκα.

Ήρθα στην Ταϊβάν από την ηπειρωτική Κίνα σε ηλικία ενός χρόνου και αυτό το γεγονός εξηγεί αρκετά που συμβαίνουν σε ταινίες όπως Μια εποχή να ζήσεις και μια εποχή για να πεθάνεις. Συνειδητοποίησα τη θέση μου στην Ταϊβάν και έζησα σαν νέος διάφορες φάσεις της ιστορίας της: την οικονομική ανάπτυξη και την ύφεση, τις κοινωνικές αλλαγές, τις πολιτικές αλλαγές, τις αλλαγές που επέβαλε το κυβερνών κόμμα στο πώς να βλέπουμε την ιστορία της Ταϊβάν (αφού άλλαξαν την αληθινή ιστορία της χώρας): όλες αυτές τις τραγωδίες των συνεχών αλλαγών.

Τρεις φορές

Η αρχική ιδέα για την ταινία Τρεις φορές ήταν να γυριστεί μια σπονδυλωτή ταινία, στην οποία θα συμμετείχα εγώ με δύο άλλους νέους σκηνοθέτες οι οποίοι δεν είχαν πριν γυρίσει άλλη ταινία. Η ιδέα ήταν να αφηγηθούμε, από διαφορετικές οπτικές γωνίες, λόγω της διαφορετικής ηλικίας, όψεις της Ταϊβάν. Το project αυτό κέρδισε ένα βραβείο στο φεστιβάλ του Pusan στη Νότια Κορέα. Επίσης, ένας κυβερνητικός οργανισμός στην Ταϊβάν χρηματοδότησε και αυτός το σχέδιο. Όμως αργότερα διαπιστώσαμε ότι δεν ήταν εύκολο να το χρηματοδοτήσουμε εξ' ολοκλήρου, να μαζέψουμε τα υπόλοιπα αναγκαία κεφάλαια για την παραγωγή. Έτσι, λόγω αυτών των προβλημάτων, οι δύο νέοι σκη-

νοθέτες είπαν ότι δεν ήθελαν πλέον να κάνουν την ταινία. Όμως εγώ σκέφθηκα ότι θα ήταν πολύ ηλίθιο να χάσουμε τα χρήματα που ήδη είχαν συγκεντρωθεί. Αποφάσισα λοιπόν να το κάνω μόνος μου. Τότε άλλαξα το θέμα της ταινίας: έγινε μια ταινία για τον έρωτα. Σε τρεις διαφορετικές εποχές βλέπουμε τις γυναίκες και τους άνδρες, τις ερωτικές τους ιστορίες.

Η πράξη της σκηνοθεσίας

Όλες οι φάσεις της δημιουργίας μιας ταινίας – η συγγραφή του σεναρίου, η αναζήτηση των χώρων, το casting, τα γυρίσματα, το μοντάζ – είναι σημαντικές. Στην Ταϊβάν δεν υπάρχει πλέον κινηματογραφική βιομηχανία και οι συνθήκες παραγωγής είναι πολύ κακές. Για μένα είναι πολύ βασικό να βρω τους ηθοποιούς, μετά μπορώ να προχωρήσω στη συγγραφή της ιστορίας. Επίσης, το ίδιο σημαντικό με το να βρεις τους ηθοποιούς, είναι να βρεις τους χώρους όπου θα γίνουν τα γυρίσματα. Για να έχω λοιπόν μια ιστορία, την ιστορία της ταινίας, για μένα είναι σημαντικό να έχω πρώτα τους ηθοποιούς και τους χώρους.

Όταν γυρίζεις την ταινία στους πραγματικούς χώρους, με τους αληθινούς ηθοποιούς, τότε ανακαλύπτεις ορισμένες φορές πράγματα που δεν τα είχες σκεφθεί εξ' αρχής κι έτσι ωθείσαι – από τους ηθοποιούς και τους χώρους – να κάνεις αλλαγές στην ιστορία. Επειδή η κάμερα είναι μια μηχανή που καταγράφει, μπορεί να συλλάβει κάτι που εγώ δεν παρατήρησα κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων. Έτσι, κατά τη διάρκεια του μοντάζ, αν και εκ των προτέρων έχω ήδη μια ιδέα της μορφής της ταινίας, κάνω μια αναδόμηση, μια επανακατασκευή της δομής της. Νομίζω ότι η καλλιτεχνική δημιουργία είναι ένα είδος έρευνας πάνω σε κάτι που ξέρουμε αλλά και σε κάτι που δεν γνωρίζουμε. Αυτό συμβαίνει με τη δημιουργία.

Οι ηθοποιοί

Λόγω των πολλών ετών σκηνοθετικής εμπειρίας και γιατί πάντα αναζητώ ερασιτέχνες ηθοποιούς μού έχει γίνει κάτι σαν συνήθεια, έχω αποκτήσει την ικανότητα να βλέπω γρήγορα αν υπάρχει κάτι στο πρόσωπο ενός ηθοποιού. Κάθε ηθοποιός, είτε είναι ερασιτέχνης είτε επαγγελματίας, έχει τη δική του προσωπικότητα: έτσι, πρέπει να βρω ποιος είναι ο προσωπικός χαρακτήρας του κάθε ηθοποιού. Μετά θα πρέπει να επινοήσω κάποια γεγονότα ή λεπτομέρειες για το χαρακτήρα που υποδύεται αυτός ο ηθοποιός. Αν ένας χαρακτήρας δεν μπορεί να «γράψει» στην ταινία, τότε αυτή δεν είναι μια καλή ταινία. Για μένα λοιπόν, το πιο σημαντικό σε μια ταινία είναι οι ηθοποιοί και οι καταστάσεις που αφηγείται η ταινία. Αυτά τα δύο στοιχεία είναι ισοδύναμα της πραγματικής ζωής, λόγω της καταγραφής τους σε ταινία: η εικόνα γίνεται έτσι μοναδική και ισότιμη με την αληθινή ζωή. Για μένα, η δημιουργία μιας ταινίας κατάγεται από τη ζωή που ζω, από τα μυθιστορήματα που διαβάζω, από τους νεαρότερους σε ηλικία φίλους που έχω: όλα αυτά βρίσκονται αποσπασματικά στο μυαλό μου. Όταν θέλω να κάνω κάτι, είναι οι συνθήκες της πραγματικότητας που το αποφασίζουν: όλα αυτά τα αποσπάσματα, τα θραύσματα μιας πραγματικότητας, τα συναισθήματα. Γι' αυτό χρειάζομαι ένα κινηματογραφικό ύφος για να τα θυμηθώ, για να τα ανακαλέσω όλα αυτά από τη μνήμη.

Αγαπημένοι σκηνοθέτες και ηθοποιοί

Μ' αρέσουν ιδιαίτερα κάποιοι ηθοποιοί όπως ο Lawrence Olivier. Νομίζω ότι οι ηθοποιοί είναι εξίσου δημιουργοί με τους σκηνοθέτες. Μιλώντας για σκηνοθέτες, κάθε σκηνοθέτης έχει το δικό του ύφος, τις δικές του περιόδους. Μ' αρέσει ο Godard στο Με κομμένη την ανάσα, ο Mikio Naruse στο Floating Clouds, ο Yasujiro Ozu στο Early Spring, ο David Lynch στο Blue Velvet και ο Fellini στο Amarcord.

Μετάφραση στα αγγλικά: Chang Chu-ti
Συνέντευξη: Δημήτρης Μπάμπας

Κρυμμένος / Caché

του Michael Haneke (Γαλλία-Αυστρία-Γερμανία-Ιταλία, 2005)

Πολιτική αλληγορία για τον Γαλλο – Αλγερινό πόλεμο; Καθρέφτης των ενοχών της ανθρώπινης συνείδησης και της συλλογικής ευθύνης; Προκλητική εξέταση των κοινωνικών προκαταλήψεων και του ρατσισμού; Δηκτική μεταφορά για τη φύση της σύγχρονης τρομοκρατίας; Μετωπική επίθεση στο ψέμα και την υποκρισία της προνομιάς αστικής τάξης; Ταινία υπαρξιακού μυστηρίου; Ή μήπως ένα μάθημα για την ίδια την κατασκευή της φιλικής εικόνας; Αυτά και πολλά παραπάνω βρίσκονται αριστοτεχνικά κρυμμένα στην τελευταία ταινία του Αυστριακού Μίκαελ Χάνεκε, το χιτσκοκικής υφής ψυχολογικό θρίλερ *Caché*.

Το *Caché* είναι η ιστορία μιας ευκατάστατης παριζιάνικης οικογένειας, στην καθημερινότητα της οποίας εισβάλλει η ανασφάλεια. Όλα αρχίζουν όταν φτάνουν στην πόρτα της μερικές ανώνυμες βιντεοκασέτες, που παρακολουθούν το σπίτι των μελών της, καθώς και μια σειρά από παιδικές ζωγραφιές που αποτυπώνουν ένα μικρό αγόρι να αιμορραγεί. Ποιος μπορεί να είναι ο αποστολέας; Ο Ζωρζ (Ντανιέλ Οτέιγ), πετυχημένος παρουσιαστής μιας τηλεοπτικής λογοτεχνικής εκπομπής, και η σύζυγός του Άννα (Ζυλιέτ Μπινός), επιμελήτρια βιβλίων σε έναν μεγάλο εκδοτικό οίκο, δεν έχουν ιδέα. Σιγά σιγά, το περιεχόμενο των κασετών γίνεται πιο προσωπικό και οι υποψίες για την ταυτότητα του δράστη παίρνουν σχήμα σε ένα πρόσωπο από το απώτερο παρελθόν του. Υπό την πίεση αυτής της διαρκούς και ακαθόριστης απειλής, ο Ζωρζ αρχίζει να ακολουθεί τα ίχνη του παρελθόντος του, φέρνοντας στην επιφάνεια έναν κόσμο γεμάτο οδυνηρές μνήμες, ψέματα, ενοχές, καχυποψία και φόβο.

Χρησιμοποιώντας τις τεχνικές του κλασικού θρίλερ και την ατμόσφαιρα του άγνωστου κινδύνου, το *Caché* μοιάζει με ένα μυστήριο προς λύση, αλλά μόνο στην επιφάνειά του. Από κάτω είναι ο Χάνεκε που, με τον γνωστό αυστηρό, ακριβή και άκαμπτο τρόπο του, προσπαθεί να κλονίσει την πίστη μας στην ύπαρξη μιας αντικειμενικής αλήθειας και πραγματικότητας. Μια τέτοια αντικειμενικότητα είναι αδύνατη να επιτευχθεί σύμφωνα με τον Χάνεκε. Όλα όσα βλέπουμε και ακούμε, υπόκεινται σε προσωπικές ερμηνείες και στρεβλώσεις που μοιραία οδηγούν σε κενό

Η ιστορία μιας ευκατάστατης παριζιάνικης οικογένειας, στην καθημερινότητα της οποίας εισβάλλει η ανασφάλεια

επικοινωνίας και θανάσιμες παρεξηγήσεις. Κι εκεί αρχίζουν όλα. Ο φόβος, οι προκαταλήψεις, η καταπίεση, η καταστολή, η βία, η τρομοκρατία. Είναι ένας μηχανισμός που δεν σταματάει ποτέ και εξηγεί τη σημερινή κατάσταση του αναπτυσσόμενου κόσμου αλλά και τις σχέσεις του με τον Τρίτο Κόσμο.

Ποιος είναι το θύμα και ποιος ο θύτης; Οι ερμηνείες παραμένουν και πάλι ανοικτές για τον καθένα μας. Τόσο στη ζωή, όσο και στην ταινία, που κάνει τα πάντα για να κρατήσει καλά κρυμμένη την απάντηση, προκαλώντας διαρκώς την βεβαιότητά μας ότι αυτό που βλέπουμε στην οθόνη είναι μια ταινία – κατασκευή ενός σκηνοθέτη και όχι το υλικό μιας βιντεοκάμερας παρακολούθησης ενός παρανοϊκού ηδονοβλεψία, που στο επόμενο λεπτό θα πατήσει το πλήκτρο του rewind ή του stop για να αρχίσει η κανονική ταινία.

Τ.Π.

» *Ciné Φρίντα Λιάππα, 23:00*

Η μεταμόρφωση μιας γυναίκας σε άντρα

Angelina Maccarone, σκηνοθέτις της ταινίας *Ξένο δέρμα*

στήμιο, οι άνθρωποι ακολουθούν ένα μοντέρνο τρόπο ζωής αλλά από την άλλη, υπάρχει αυτή η κατάσταση με τους πολύ αυστηρούς ηθικούς κανόνες. Ο λόγος που διαλέξαμε το Ιράν ως τόπο καταγωγής της ηρωίδας ήταν λόγω της ηθοποιού της ταινίας. Η Γισμίν Ταμπαταμπάι ήταν η πρώτη επιλογή μας όταν σκεφτόμασταν το κατάλληλο πρόσωπο για τον ρόλο, και έχει μεγαλώσει στο Ιράν.

ΕΝΑΣ ΟΡΟΣ ΤΩΝ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ

Ο τίτλος εργασίας της ταινίας ήταν «Σε τροχιά». Είναι ένας όρος των Ηνωμένων Εθνών για να περιγράψει ανθρώπους που δεν τους επιτρέπεται να μπουκ σε μια χώρα κι έτσι βρίσκονται διαρκώς σε τροχιά γύρω από τον πλανήτη. Χρειάστηκε όμως να τον αλλάξω γιατί όλοι νόμιζαν πως πρόκειται για ταινία επιστημονικής φαντασίας. Έτσι, σκεφτήκαμε το *Ξένο Δέρμα*. Η γερμανική λέξη σημαίνει πολλά και διαφορετικά πράγματα: το να μπαίνεις στο δέρμα ενός άλλου, όπως όταν παίρνεις μια άλλη ταυτότητα, ότι βλέπεις τον κόσμο με τη ματιά ή την προοπτική του άλλου, και μια σημασία πιο ερωτική όπως το να αγγίζεις το δέρμα κάποιου άλλου ανθρώπου.

ΤΟ ΙΡΑΝΙΚΟ BOYS DON'T CRY;

Όταν μου ήρθε η ιδέα της ταινίας το 1998, το *Boys don't Cry* δεν είχε βγει ακόμα. Και μετά, το 2000, με κάλεσαν σε ένα Gay & Lesbian Film Festival στη Νότια Αφρική, όπου είδα πρώτη φορά την ταινία. Σοκαρίστηκα, γιατί σκέφτηκα πως έμοιαζε τόσο πολύ με τη δική μου που δεν θα μπορούσα να συνεχίσω την ταινία μου. Αλλά το *Boys don't cry* στήριζα σε μια αληθινή ιστορία, σε ένα αληθινό πρόσωπο το οποίο δεν νιώθει άνετα μέσα στο φύλο του, ενός άνδρα παγιδευμένου στο σώμα μιας γυ-

ναίκας. Ενώ η ηρωίδα μου αναγκάζεται να πάρει την ταυτότητα ενός άνδρα, δεν το θέλει καθόλου. Αν μπορούσε, θα ήθελε να απαλλαγεί από αυτό. Το μόνο κοινό στοιχείο είναι πως πρόκειται για τη μεταμόρφωση μιας γυναίκας σε άνδρα. Κι επίσης, είναι διαφορετική η ερωτική ιστορία.

Η ΓΕΡΜΑΝΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Είναι το ίδιο με κάθε άλλη ευρωπαϊκή χώρα. Οι μετανάστες προσπαθούν να αποκτήσουν άσυλο αλλά το 99% απορρίπτεται. Οι νόμοι είναι πολύ αυστηροί, οι άνθρωποι περνάνε από ανάκριση και αν δεν υπάρχει σοβαρός κίνδυνος για τη ζωή σου στη χώρα απ' όπου προέρχεσαι, δεν σου επιτρέπεται να μείνεις. Πιστεύω ότι είναι τρομερό να μην μπορείς να ζήσεις ελεύθερα σε μια χώρα, παρά μόνο αν διακυβεύεται η ζωή σου. Υπάρχουν άνθρωποι που απλά θέλουν να διεκδικήσουν το όνειρο μιας καλύτερης ζωής και αυτό τους απαγορεύεται. Και πιστεύω ότι αυτό είναι μεγάλη ντροπή. Ένας αποδεκτός λόγος για την παροχή ασύλου στη Γερμανία είναι να έχεις καταδικαστεί στη χώρα για τη σεξουαλικότητά σου. Σε αυτή την περίπτωση, πρέπει να γίνεις πιστευτός στις γερμανικές αρχές για την αλήθεια των όσων ισχυρίζεσαι. Περνάς λοιπόν από πολλά ψυχολογικά αντιπροσφής των σεξουαλικών σου προτιμήσεων. Αν είσαι ομοφυλόφιλη γυναίκα πρέπει να απαντήσεις, στην κατάθεση του βιογραφικού σου, στην ερώτηση αν έχεις κοιμηθεί με άντρα. Ο χαρακτήρας της Φαρίμα στην ταινία, πρέπει να αποφασίσει πάνω σε αυτή την ερώτηση πολύ σοβαρά. Είναι ζήτημα ζωής και θανάτου. Γιατί μετά θα είναι πολύ αργά να δηλώσει οτιδήποτε το αντίθετο, διακινδυνεύοντας να μην πάρει άδεια παραμονής. Κάποιοι απαντούν θετι-

κά, ακόμα κι αν δεν είναι ομοφυλόφιλοι. Είναι μια πολύ σύνθετη κατάσταση

ΑΔΕΙΑ ΠΡΟΒΟΛΗΣ ΣΤΟ ΙΡΑΝ;

Η ταινία δεν θα μπορούσε να προβληθεί στο Ιράν. Με τη σημερινή κατάσταση είναι αδύνατον. Αλλά υπάρχουν άλλα ψηφιακά μέσα προβολής, το DVD ή το ίντερνετ, τα οποία δεν τα ελέγχουν και εκεί μπορεί ίσως να το πάρει να το δει κάποιος.

ΠΕΡΙ ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑΣ

Τι είναι κανονικότητα; Δεν ξέρω, πείτε μου εσείς. Δείτε το αρχέτυπο του ανθρώπινου πλάσματος. Δεν είναι καν θηλυκό. Είναι παράλογο. Το αρχέτυπο είναι ανδρικό και πολύ συγκεκριμένο: άνδρας, λευκός, ετεροφυλόφιλος, χριστιανός. Αυτό είναι το τέλει αρχέτυπο στον ελεύθερο δυτικό κόσμο. Όλα επικεντρώνονται σε αυτό. Όλα τα χολιγουντιανά μπλοκμπάστερ επιβάλλουν αυτή την εικόνα. Αυτή θα ήταν μια μικρή περιγραφή μου για το τι θεωρείται κανονικό. Ακόμα, είναι παράλογο το γεγονός πως οι γυναίκες σήμερα θεωρούνται μειονότητα, ενώ αποτελούμε το 51% του πληθυσμού στον πλανήτη. Και μας αποκαλούν μειοψηφία γιατί δεν φτιάχνουμε τους κανόνες. Ακόμα και στη Γερμανία, που σήμερα έχουμε μια γυναίκα καγκελάριο, δεν ξέρουμε πού θα οδηγήσει αυτό. Έχω τις αμφιβολίες μου, γιατί δυστυχώς, μια γυναίκα που θέλει να τα καταφέρει σε αυτό τον ανδρικό κόσμο, υποθέτω πως πρέπει να γίνει απλά ένας καλύτερος «άνδρας» από τους άνδρες.

Συνέντευξη: Τζένη Παυλίδου

Μαύρη βούρτσα / Fekete kefe

του Roland Vranik (Ουγγαρία, 2005)

Οι στέγες της Βουδαπέστης, τέσσερις αργόσχολοι καπνοδοκοκαθαριστές, ένα λαχείο και μια ψυχεδελική κατσίκα μπλέκονται, στη διάρκεια μιας καλοκαιρινής μέρας, σε μια παράξενη ιστορία, στη μαύρη αυτή κωμωδία από την Ουγγαρία, η οποία μοιάζει βγαλμένη από το κινηματογραφικό σύμπαν του Τζάρμους και της αβάσταχτης ελαφρότητας του είναι.

Η *Μαύρη Βούρτσα* παρακολουθεί 24 ώρες από τη ζωή τεσσάρων ανεπρόκοπων φίλων, των Ζόλι, Άντι, Ντόφι και Πάπι, οι οποίοι δεν έχουν κανένα κίνητρο για τη ζωή παρά μόνο θέλουν να διασκεδάσουν και να περνάνε καλά. Το επάγγελμα του καπνοδοκοκαθαριστή τους παρέχει αυτή τη δυνατότητα, καθώς μπορούν να αράζουν στις σκεπές των κτιρίων, μαστουρώνοντας και συζητώντας για απίθανα πράγματα, από τη μοντέρνα φωτογραφία έως την καταγωγή της ουγγρικής σημαίας. Σε μια ατέλειωτα επεισοδιακή μέρα, οι τέσσερις αυτοί τύποι θα χάσουν σε μια κοκορομαχία ένα σημαντικό χρηματικό ποσό που ανήκει στο αφεντικό τους και θα κερδίσουν ένα λαχείο, το οποίο θα βρεθεί στο στομάχι της κατσίκας ενός εμπόρου ναρκωτικών, πριν προλάβουν να το εξαργυρώσουν. Όταν σφάξουν την κατσίκα όμως, δεν θα ανακαλύψουν το πολυπόθητο λαχείο αλλά το κλειδί μιας πολυτελούς BMW που βρίσκεται στο γκαράζ μιας θρησκευτικής αίρεσης...

Τα κωμικοτραγικά περιστατικά που τους συμβαίνουν, οι σουρεαλιστικές σκέψεις που κάνουν πάνω στην πραγματικότητα και το λοξό τους χιούμορ συνθέτουν το υλικό της ταινίας που μιλάει για το κενό των νέων ανθρώπων σήμερα, την αδυναμία τους να βρουν ένα στόχο και την αναζήτηση της ευκολίας που θα κάνει τη ζωή πιο ελαφριά, με μια ανευθυνότητα που καμιά φορά μπορεί να οδηγήσει σε επικίνδυνα μπλεξίματα. Ο σκηνοθέτης Ρόλαντ Βράνικ προσεγγίζει με σκεπτικισμό και ελαφριά ειρωνεία αυτή την πραγματικότητα των σημερινών νέων, πατώντας πάνω στην πλήξη και την ανία τους για να φτιάξει μια ταινία που ξετυλίγεται σαν όνειρο με παράξενες ανατροπές και μαύρο πνεύμα. Γυρισμένη σε ασπρόμαυρο φιλμ, με ερασιτέχνες ηθοποιούς (οι οποίοι δίνουν εξαιρετι-

Ταινία που μιλάει για το κενό των νέων ανθρώπων σήμερα, την αδυναμία τους να βρουν ένα στόχο

κά ακριβείς ερμηνείες), η *Μαύρη Βούρτσα* ξεχωρίζει για τους υπέροχους υπνωτικούς και γκροτέσκους χαρακτήρες της, την ιδιαίτερα κομψή φωτογραφία αλλά και τη μουσική της, γραμμένη από το συγκρότημα των Realistic Crew. Ένα παράξενο μοντέρνο φιλμ από τον νεαρό Ούγγρο Ρόλαντ Βράνικ, που έχει μια μεγάλη θητεία στο χώρο της διαφήμισης και των μουσικών βίντεο. Πριν γυρίσει αυτή την ταινία, υπέγραψε πολλά shorts για την εταιρία παραγωγής «Pozitiv Production», ενώ υπήρξε και βοηθός σκηνοθέτη στην ταινία του σπουδαίου Μπέλα Ταρ *Werckmeister Harmoniak*.

Τ.Π.

» *Ολύμπιον*, 15:00

Κινηματογραφώντας τους «Ταξιδιώτες»

Perry Ogden, σκηνοθέτης της ταινίας *Το κορίτσι Ταξιδιώτης*

Η ΔΟΥΛΕΙΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΗΘΟΠΟΙΟΥΣ

Κάποιο μέρος είναι γραμμένο και κάποιο αυτοσχεδιασμός. Κάθε μέρα, καθόμασταν με λίγες γραμμές και μια γενική ιδέα για τη σκηνή και συζητούσαμε. Και μετά γράφαμε δύο σελίδες σεναρίου ή διαλόγων. Κάποιες άλλες φορές μπορεί να αφήναμε την κάμερα να τραβάει για 25 λεπτά και μετά μοντάραμε το υλικό ή το πετάγαμε στα σκουπίδια. Τα γυρίσματα κράτησαν 10 μήνες. Συνήθως δουλεύαμε για μία βδομάδα ή 10 μέρες και μετά πηγαίναμε να βρούμε χρήματα για να συνεχίσουμε. Ήταν ένας συνδυασμός σεναρίου, αυτοσχεδιασμού και δύο ή τριών πραγμάτων «cinema verite», που απλά συνέβησαν. Ήταν σπουδαίος αυτός ο τρόπος δουλειάς γιατί μπορούσαμε να βλέπουμε το υλικό μας, να σκεφτόμαστε πάνω σ' αυτό και να το ξαναγράφουμε. Όλη την ώρα η ιστορία εξελισσόταν και καινούριες ιστορίες έρχονταν να μπουν στο σενάριο.

ΠΟΛΛΕΣ ΘΕΩΡΙΕΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΦΥΛΗ

Οι «Ταξιδιώτες» υπάρχουν στην Ιρλανδία εδώ και εκατοντάδες χρόνια. Κανείς δεν ξέρει τις ρίζες ή την καταγωγή τους. Δεν είναι σαν τους Romi τσιγγάνους που ήρθαν από τη Βόρεια Ινδία και η γλώσσα τους μοιάζει με τη γλώσσα των Hindu. Για τους Ιρλανδούς «Ταξιδιώτες», υπάρχουν πολλές θεωρίες. Κάποιοι λένε, πως πρόκειται γι' αυτούς που έμειναν στο δρόμο χωρίς σπίτι, μετά την επιδρομή του Στρατηγού Όλιβερ Κρόμγουελ στη χώρα, τον 17ο αιώνα. Άλλοι λένε ότι πρόκειται για περιπλανώμενους αγρότες, οι οποίοι δεν κατάφεραν να βρουν σπίτι όταν άρχισε η διανομή της γης. Μην ξεχνάτε πως η Ιρλανδία δεν πέρασε τη Βιομηχανική Επανάσταση, ίσως μόνο στο Βορρά, στο Μπέλφαστ, όπου γινόταν κατασκευή πλοίων. Αλλά στην υπόλοιπη Ιρλανδία, η κουλτούρα ήταν αγροτική. Οι άνθρωποι ταξίδευαν όλη την ώρα με τα κάρα τους για να βρουν δουλειά.

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ «ΤΑΞΙΔΙΩΤΩΝ»

Κανείς δεν γνωρίζει από πού κατάγεται. Αρχικά, ίσως ήταν ιρλανδική αλλά μετά μεταμορφώθηκε σε μια «μυστική» γλώσσα, έτσι ώστε κανείς να μην τους καταλάβαινε όταν μιλούσαν μεταξύ τους, ειδικά στη Νότια Ιρλανδία. Η λέξη "Lackeen" στον τίτλο σημαίνει «κορίτσι». Στα ιρλανδικά, η λέξη για το κορίτσι είναι «Kaleen». Ίσως λοιπόν το άλλαξαν λίγο.

ΕΝΑΣ ΦΑΥΛΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

Όλοι αυτοί που σπεύδουν προς βοήθεια, πάνε κι έρχονται διαρκώς αλλά τίποτα δεν συμβαίνει. Η ιρλανδική κυβέρνηση έχει την επιθυμία να λύσει το ζήτημα των «Ταξιδιωτών», κυρίως γιατί διακυβεύονται πολλοί ψήφοι. Βλέπεις τους κοινωνικούς λειτουργούς, τους γιατρούς, τους δημοτικούς συμβούλους, την αστυνομία να έρχονται αλλά η λύση δεν

δίνεται. Είναι ένας κύκλος που δεν σταματάει ποτέ. Έτσι θα το περιέγραφα.

ΟΙ «ΤΑΞΙΔΙΩΤΕΣ» ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ

Η κοινωνία τους, όπως όλες οι κοινωνίες, έχει ένα ταξικό σύστημα. Ίσως δεν υπάρχουν σ' αυτήν τόσο πολλοί γκρίζοι τόνοι, όπως στις δικές μας. Αλλά υπάρχουν πλούσιοι «Ταξιδιώτες». Και άλλοι που ζουν στην άκρη του δρόμου, παντού στην Ιρλανδία, ζώντας με χρήματα από την Πρόνοια, σε σπίτια που τους παραχωρεί ο δήμος. Υπάρχει μια πολύ μεγάλη δυσκολία να βρουν δουλειά, γιατί έχουν μια ιδιαίτερη παρουσία που γίνεται αντιληπτή αμέσως. Από το ντύσιμό τους έως το περπάτημά τους. Και στην Ιρλανδία υπάρχει μια τεράστια διάκριση εις βάρος τους.

ΜΙΑ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ

Προσπάθησα να δω τη ζωή μέσα από τα μάτια της Ουίνι, όσο το δυνατόν περισσότερο. Το πώς είναι να μεγαλώνει σε μια τέτοια κοινωνία. Για μένα ήταν ένα ταξίδι ανακάλυψης και όχι μια προσπάθεια να τους συμπαθήσουμε ή να τους λυπηθούμε. Θέλαμε να τους καταλάβουμε, γιατί στην Ιρλανδία σήμερα πάσχουμε από την απουσία κατανόησης για τον άλλον. Υπάρχει μια τεράστια παρεξήγηση, όλοι έχουν μια προκαθορισμένη ιδέα γι' αυτούς τους ανθρώπους. Εμείς θέλαμε να τους προκαλέσουμε. Προσωπικά, κατάλαβα κι έμαθα πολλά. Στην αρχή, υπήρχαν πολλοί που προσπάθησαν να με αποτρέψουν να κάνω την ταινία. Πίστευαν ότι θα πέσω θύμα ληστείας ή κλοπής. Επέμεινα όμως και χάρισμαι, γιατί σήμερα είμαστε φίλοι με την Ουίνι και την οικογένειά της.

Η ΙΡΛΑΝΔΙΚΗ «ΡΟΖΕΤΤΑ»;

Φυσικά, μου αρέσουν πολύ οι ταινίες των αδελφών Νταρντέν. Όμως η μεγαλύτερη επιρροή για την ται-

νία μου ήταν το φιλμ του Άλαν Κλαρκ *Christine*, το οποίο γυρίστηκε για την τηλεόραση, στα μέσα της δεκαετίας του '80. Ήταν πολύ δύσκολο να το βρω, κι έτσι πήγα στο Βρετανικό Ινστιτούτο Κινηματογράφου, όπου το παρακολούθησα 7 ή 8 φορές. Στο τέλος, είχα αντιγράψει όλο το κείμενο της ταινίας για να καταλάβω πώς μπορεί κανείς να γυρίσει ένα φιλμ χωρίς πλοκή και αφηγηματική γραμμή. Ήταν η ιστορία ενός κοριτσιού, γυρισμένη με steady cam και με πολύ κοντινά πλάνα, δημιουργώντας μια αίσθηση οικειότητας και αμεσότητας. Υπάρχουν πολλά στοιχεία που δανειστήκαμε από Άλαν Κλαρκ και από το συγκεκριμένο φιλμ. Για μένα ήταν ένας πολύ μοντέρνος κινηματογραφιστής, ο οποίος κατάφερε να «στραγγίξει» την αφήγηση από τις ταινίες του. Επίσης, η μέθοδος του Κεν Λόουτς σε σχέση με τους ηθοποιούς, ήταν κάτι που με επηρέασε. Ο τρόπος του να μην κυνηγάς την ερμηνεία αλλά να θέλεις το άτομο ή ο ηθοποιός απλά να υπάρχει, να ΕΙΝΑΙ. Θέλαμε να έχει μια αυθεντικότητα, έτσι ώστε όταν το δουν οι «Ταξιδιώτες» να νιώσουν ότι αναγνωρίζουν σε αυτό τον εαυτό τους.

ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΠΡΟΤΖΕΚΤ

Βρίσκομαι ακόμα στο στάδιο της έρευνας για την επόμενη ταινία. Έχω κάποιες ιδέες για ένα φιλμ στην Καραϊβική και συγκεκριμένα στο Τρινιντάντ, αλλά και κάποιες για την Ιρλανδία. Προσπαθώ να πάρω άδεια τρεις μήνες για να τις βάλω κάτω στο χαρτί και να δω ποια είναι η πιο δυνατή. Σίγουρα πάντως θέλω να δουλέψω με τον ίδιο τρόπο. Με μικρό συνεργείο, με μια μίξη ερασιτεχνών ηθοποιών και επαγγελματιών, μπλέκοντας μυθοπλασία και πραγματικότητα.

Συνέντευξη: Τζένη Παυλίδου

Θέλω

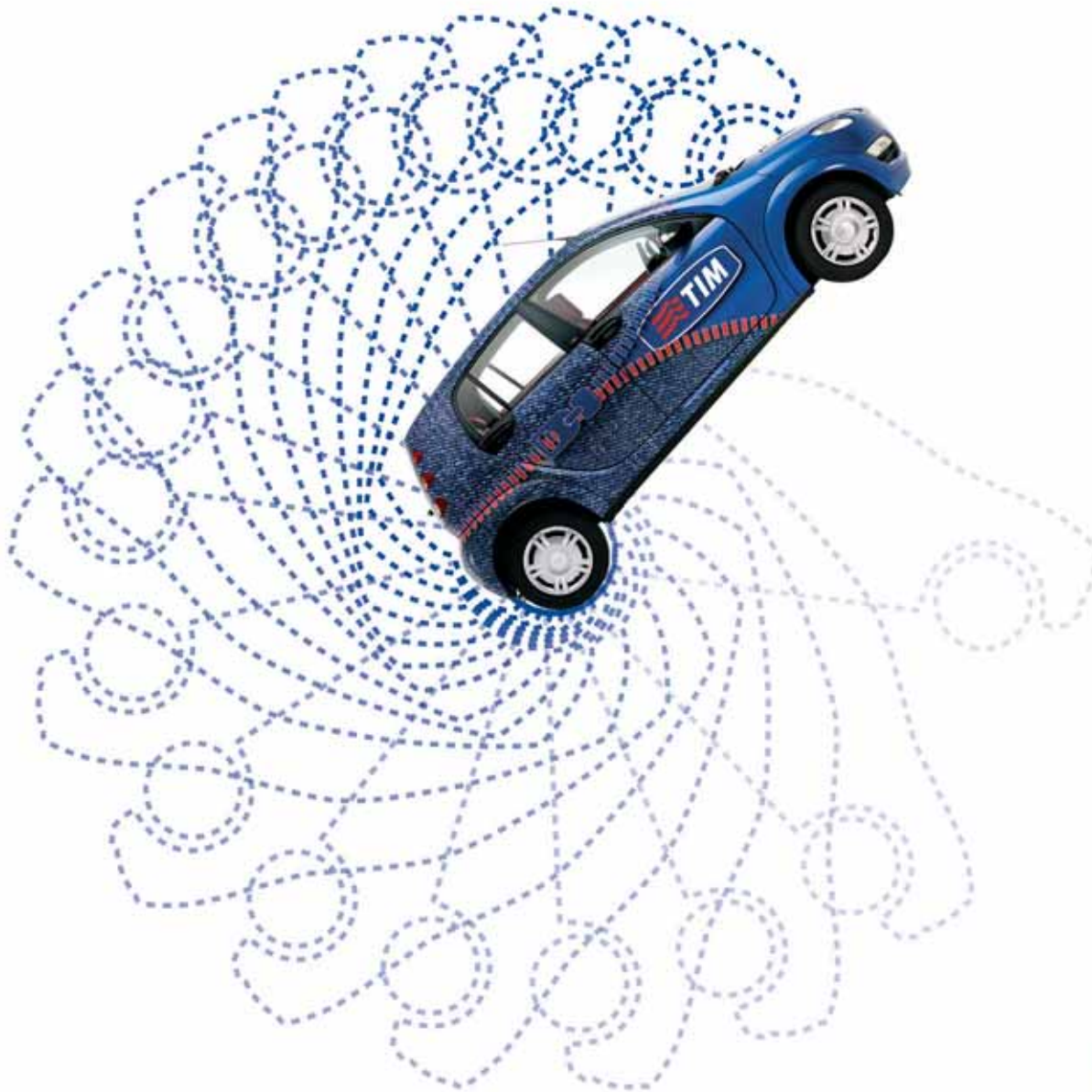
να κερδίσω ένα
smart forfour.

Κάν' το δικό σου τώρα που γυρίζει!

Στείλε τώρα κενό SMS* στο 4444

Η TIM χαρίζει ένα smart forfour τη μέρα, κάθε μέρα!
Ισχύει για συνδρομητές καρτοκινητής και συμβολαίου TIM.
Από 24/10/05 έως 22/12/05

*χρέωση 0,90€/SMS + ΦΠΑ

Δεν υπάρχουν όρια.

Συνάντησα τον Λοτζ Κέριγκαν, μέλος της κριτικής επιτροπής και σκηνοθέτη των ταινιών *Κόντρα ξύρισμα*, *Κλερ Ντόλαν* και *Κεανε*, στο ξενοδοχείο που διαμένει. Έχοντας παρακολουθήσει το έργο του, δεν ήξερα τι να περιμένω. Ίσως έναν ήσυχο, εσωστρεφή άνθρωπο, που δυσκολεύεται με τις λέξεις. Διαψεύστηκα. Ευτυχώς...

Lodge Kerrigan

Το χαμηλό μπάτζετ

Μέχρι τώρα δίνω την ενέργειά μου σε ταινίες χαμηλού προϋπολογισμού. Μου παρέχουν περισσότερη ελευθερία και μπορώ να ελέγγω καλύτερα το αποτέλεσμα. Δεν απορρίπτω τις ταινίες μεγαλύτερου προϋπολογισμού, αλλά πρέπει να βρω αντίστοιχο υλικό και αυτό είναι το δύσκολο κομμάτι. Όλες οι ταινίες μου βρήκαν διανομή στις Ηνωμένες Πολιτείες. Όταν φτιάχνω μια ταινία, τη βλέπω μια-δυο φορές μαζί με το κοινό. Το κάνω, γιατί είναι πολύ σημαντικό να ζήσω την εμπειρία, αφού ουσιαστικά κάνω τις ταινίες για το κοινό, κι έτσι μπορώ να δω τις αντιδράσεις του, για να μάθω και να βελτιωθώ. Μπορώ να δω ποια στοιχεία της ταινίας λειτουργούν και ποια όχι, αν ο ρυθμός είναι σωστός...

Η σκοτεινή πλευρά του έργου του

Εκφράζω τη σκοτεινή πλευρά στις δουλιές μου. Δεν μ' αρέσει να γενικεύω, αλλά υπάρχουν σκοτεινά στοιχεία σ' όλους τους ανθρώπους. Έτσι εγώ βρίσκω ότι εκφράζω αυτή την πλευρά της προσωπικότητάς μου στα έργα μου και νομίζω ότι είναι κάτι αρκετά υγιές. Καλύτερα έτσι παρά να μένουν τα συναισθήματα μέσα. Εστιάζω το ενδιαφέρον μου στη δουλειά. Όλες οι ταινίες που φτιάχνω προέρχονται από κάποιο στοιχείο της ζωής μου. Προσπαθώ να προχωρώ βήμα-βήμα και να μη γενικεύω. Με το *Κεανε* ήταν ο φόβος του πατέρα. Έχω μια εντεκάχρονη κόρη, τη Σιρίν, και είναι ο φόβος να μην τη χάσω. Αυτό ήταν το έναυσμα. Είμαι ιδιαίτερα ευγνώμων που έχω το κοινό μου. Με χαροποιεί να δίνω συνεντεύξεις και να μιλάω με ανθρώπους. Νιώθω πολύ τυχερός, γιατί κάνω αυτό που μ' αρέσει περισσότερο: φτιάχνω ταινίες.

“Έχω καταλήξει σε δύο συμπεράσματα: Το πρώτο είναι ότι κανείς ηθοποιός δεν φτάνει στο μάξιμουμ της απόδοσής του, μέχρι να αρχίσει να τραβάει η κάμερα. Και το δεύτερο ότι υπάρχει περισσότερη ζωή στο χαρακτήρα όταν δουλεύεις την ερμηνεία ταυτόχρονα με την κάμερα”

Κεανε

Η ιδέα για το *Κεανε*, όπως είπα, προέκυψε από το φόβο μου μη χάσω την κόρη μου, όταν την πηγαίνω σε δημόσιους χώρους. Όπως συμβαίνει με όλους τους γονείς, μερικές φορές το παιδί φεύγει και δεν μπορείς να το βρεις και τρομάζεις. Υπήρχαν και άλλα θέματα που ήθελα να εξερευνήσω, όπως η ψυχική ασθένεια. Και ήθελα να εστιάσω στην αντίληψη ότι ο καθένας μας, αν απομονωθεί στην κοινωνία ή αν απορριφθεί από τον κόσμο και δεν έχει κανέναν να μιλήσει, τότε νομίζω πως η ψυχική υγεία του θα διαταραζόταν. Όλων οι ζωές μπορεί να αλλάξουν, όπως αυτή του *Κεανε*, ανεπιστρεπτί και σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα. Κανείς δεν είναι πραγματικά ασφαλής. Έγραψα μεγάλο μέρος του σεναρίου στο σταθμό λεωφορείων. Προσπάθησα να το γράψω στις διάφορες τοποθεσίες. Μετά, για τις πρόβες, πήγαμε πάλι στις τοποθεσίες, επειδή έτσι με τους ηθοποιούς μπορούσα να απαντήσω όλες τις απορίες τους γύρω από τους χαρακτήρες ή το χώρο ή ακόμα και τις τεχνικές λεπτομέρειες. Έτσι, όταν έρχεται η μέρα των γυρισμάτων, μπορώ να αφοσιωθώ σ' αυτό. Στη διαδικασία της πρόβας δεν ασχολούμαι με τις ερμηνείες, αλλά προσπαθώ να δώσουμε στους χαρακτήρες σάρκα και οστά, να τους καταλάβουμε και θέλω να δίνω την ευκαιρία στους ηθοποιούς να βάλουν κάτι από τον εαυτό τους και ίσως να αλλάξουν τους διάλογους. Αφήνω χώρο για αυτοσχεδιασμούς. Έτσι, κάνουμε τις καλύτερες επιλογές και όταν φτάνει η μέρα των γυρισμάτων, μπορούν οι ηθοποιοί να δώσουν την κατάλληλη ερμηνεία. Έχω καταλήξει σε δύο συμπεράσματα: Το πρώτο είναι ότι κανείς ηθοποιός δεν φτάνει στο μάξιμουμ της απόδοσής του, μέχρι να αρχίσει να τραβάει η κάμερα. Και το δεύτερο ότι υπάρχει περισσότερη ζωή στο χαρακτήρα όταν δουλεύεις την ερμηνεία ταυτόχρονα με την κάμερα.

Η χρήση των φυσικών χώρων

Είναι πολύ απαιτητικό να δουλεύεις σε φυσικούς χώρους. Για το *Κεανε* προτίμησα τη ρεαλιστική προσέγγιση, επειδή νομίζω ότι έχει μεγαλύτερο συναισθηματικό αντίκτυπο στους θεατές. Στο τέλος της ταινίας νιώθουν συμπάθεια για τον πρωταγωνιστή, για την πάλη του και ότι περνάει. Με την ίδια φιλοσοφία ήταν και η προσπάθεια να κρατήσουμε τον *Κεανε* μέσα σε κάθε πλάνο της ταινίας, ώστε να στρώσουμε το κοινό μες τον κόσμο του και να ταυτιστούν μαζί του. Κάναμε πολλά γυρίσματα σε δημόσιους χώρους, που δεν μπορούσαμε να ελέγξουμε. Από το σταθμό λεωφορείων, για παράδειγμα, περνούν περισσότεροι από 200.000 άνθρωποι κάθε μέρα. Και φυσικά δεν μπορούσαμε να τον κλείσουμε για τα γυρίσματα. Οπότε, υπάρχουν αληθινοί περαστικοί που περνούν στα πλάνα, και βάλαμε μερικούς έξτρα για να καλύπτουν καλύτερα το χώρο. Επίσης κάθε σκηνή βγήκε μόνο μ' ένα γύρισμα. Δεν υπάρχει άλλο υλικό ή οπτικές γωνίες. Υπάρχουν μόνο πηδήματα στο μοντάζ. Γυρίζαμε σε αληθινό χρόνο και κάθε σκηνή μπορεί

να κρατούσε τρία-τέσσερα λεπτά. Αυτό χρειάστηκε πολύ προετοιμασία. Γιατί με τον τρόπο που θα γυρίζαμε, ή θα το κάναμε σωστά ή δεν θα είχαμε στο τέλος τίποτα. Επίσης οι ηθοποιοί δουλεύουν σε διαφορετικούς ρυθμούς. Αφού τα κάνεις όλα με ένα πλάνο, οι ερμηνείες πρέπει να είναι δυνατές. Και είναι υπέροχο ότι παίρνουν τόση δύναμη από τους φυσικούς χώρους. Ο Ντάμιαν Λούις είναι κατά κύριο λόγο ηθοποιός του θεάτρου, κι εκτίμησε το γεγονός ότι μπορούσε να παίξει όλη τη σκηνή με τη μία, αντί να λείπει μερικές στάκες, μετά να παίρνει μια έκφραση για ένα κοντινό πλάνο και μετά ακόμα δυο στάκες... Στο *Κεανε* είχε περισσότερο χώρο για να εκφραστεί.

Βλέποντας ταινίες...

Είναι δύσκολο να ξεχωρίσεις ένα προς ένα τα στοιχεία που φτιάχνουν μια καλή ταινία. Υπάρχουν πολλά κριτήρια και είναι δύσκολο να τα καταγράψεις όλα. Όμως, τελικά αυτό που ψάχνω είναι να μπω, να ρουφηχτώ στον κόσμο και στην οπτική ενός άλλου ανθρώπου, να συγκινηθώ με κάποιον τρόπο και να μάθω κάτι καινούριο. Γενικά, όταν βλέπω μια ταινία προσπαθώ να αφεθώ, να παρασυρθώ. Οι καλές ταινίες είναι αυτές που σε βάζουν στον κόσμο τους. Όταν δεν βυθίζομαι στην ιστορία, τότε αρχίζω και ψάχνω τις τεχνικές λεπτομέρειες για να βρω άλλα στοιχεία που ενδεχομένως να μου προκαλούν το ενδιαφέρον.

Σχέδια... τρόμου

Αυτή την περίοδο δουλεύω σε δυο σενάρια για ταινίες τρόμου, αλλά δεν είμαι σίγουρος αν θα προχωρήσουν. Για να είμαι ειλικρινής, δεν είμαι οπαδός του είδους, αλλά βλέποντας τις τελευταίες ταινίες που βγήκαν νομίζω ότι το είδος δεν έχει αξιοποιηθεί αρκετά και υπάρχουν ακόμα πολλές προοπτικές.

Το Φεστιβάλ και η Θεσσαλονίκη

Δυστυχώς ακόμα δεν είχα την ευκαιρία να γυρίσω την πόλη και τα περικόωρα. Θα το κάνω μες το σαββατοκύριακο. Όσο για το φεστιβάλ, είμαι εντυπωσιασμένος από τις ρετροσπεκτίβες και από τα υπόλοιπα μέλη της κριτικής επιτροπής. Εκτιμούμε ο ένας τον άλλο και είναι μεγάλη ευχαρίστηση να βρίσκομαι ανάμεσά τους. Το φεστιβάλ είναι πολύ γενναιόδωρο μαζί μας και είναι τιμή μου που βρίσκομαι εδώ.

Συνέντευξη: Σωτήρης Μπαμπατζιμόπουλος

Ρίνα / Ryna

της Ruxandra Zenide (Ελβετία-Ρουμανία, 2005)

Η Ryna είναι 16 χρόνων και βοηθά τον πατέρα της στο συνεργείο αυτοκινήτων. Η Ryna έχει την όψη ενός αγοριού, οποιοδήποτε εκδήλωση της θηλυκότητάς της καταστέλλεται από τον πατέρα της. Ένας Γάλλος ανθρωπολόγος που καταφθάνει για να διεξαγάγει έρευνες στην περιοχή, διαταράσσει της ισορροπίες στο περιβάλλον της νεαρής κοπέλας. Η Ryna αναπτύσσει μια γεμάτη υπονοούμενα οικειότητα μαζί του και αυτό έχει σαν αποτέλεσμα να προκληθούν εντάσεις. Ένας νεαρός ταχυδρόμος ο οποίος είναι ερωτευμένος μαζί της, την αντιμετωπίζει με αισθήματα ζήλιας. Ενώ ο δήμαρχος της περιοχής, που την ποθεί σεξουαλικά, προσπαθεί να κερδίσει με όμοιους καθαρούς τρόπους τη σεξουαλική εύνοιά της. Όμως η Ryna αποφασίζει να κάνει την επανάστασή της. Εμφανίζεται στο τοπικό πανηγύρι έχοντας αποβάλει κάθε ανδρικό χαρακτηριστικό. Καθώς η νύχτα είναι μακριά, η κατάληξη της κρύβει ένα τραγικό συμβάν για τη νεαρή κοπέλα. Τοποθετώντας την ιστορία μέσα σ' ένα περιβάλλον φτώχειας και ανέχειας, η σκηνοθέτις υπογραμμίζει με ακόμα πιο έντονο τρόπο τις δυσκολίες της συναισθηματικής (και όχι μόνο) επιβίωσης της ηρωίδας. Η νεαρή κοπέλα νιώθει την πίεση ενός αυταρχικού πατέρα αλλά και τις επιβουλές μιας κλειστής κοινωνίας. Η σκηνοθέτις σκιαγραφεί το πορτραίτο μιας δύσκολης εφηβείας και εστιάζει κυρίως στις μικρές ρήξεις της ηρωίδας. Η σεξουαλική αφύπνιση έχει τη σημασία μιας αληθινής επανάστασης και το τίμημα γι' αυτή την εξέγερση, είναι όπως πάντα ψηλό. Με σπουδές στη φημισμένη κινηματογραφική σχολή της Πράγας FAMU, η σκηνοθέτις βραβεύτηκε με το Prix de meilleur film του Festival du Cinema au Femin Bordeaux, 2005.

» *Ciné Σταύρος Τορνές, 18:30*

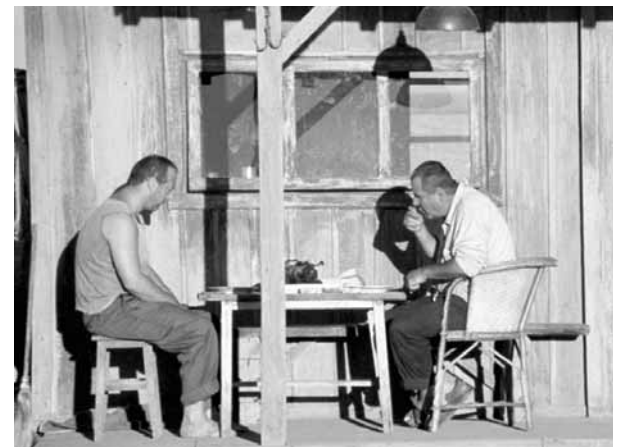
Ruxandra Zenide

[...] Η Ryna είναι η ιστορία ενός κοριτσιού στην εφηβεία που ζει σε μια μικρή πόλη κοντά στο Δούναβη, στα σύνορα. Είναι ένα μέρος όπου οι πάντες ελπίζουν να κερδίσουν τα πλούτη του υλικού κόσμου, κάτι που βλέπουν να υπάρχει όλο και πιο κοντά, χωρίς όμως καμιά πιθανότητα να τα φθάσουν. Το κορίτσι θα πληρώσει ένα βαρύ τίμημα για να εκφράσει την ταυτότητά της αδιαφορώντας για τις πιέσεις γύρω της. Η Ryna είναι όπως ένας ψίθυρος σ' ένα θορυβώδες μέρος. Το δράμα που ζει κάνει υπεύθυνους όσους είναι γύρω της γιατί δεν την άκουσαν.

(δήλωση στις σημειώσεις για την παραγωγή)

Η καλύβα του φύλακα / Canton

του Con. Popescu (Ρουμανία, 2005)

Καλοκαίρι. Ένα σπίτι μέσα στην ερημιά μιας αχανούς πεδιάδας. Δύο άνδρες συγκατοικούν σ' αυτό. Ο ένας είναι ο φύλακας των σιδηροδρομικών γραμμών. Μόνη τους επαφή με τον εξωτερικό κόσμο, η εφημερίδα που τους πετάει ο ελεγκτής από το διερχόμενο τρένο. Ένα βράδυ θα βρουν τον τραυματία ενός αυτοκινητιστικού ατυχήματος. Το πρωί θα βρουν και το αυτοκίνητό του. Η ηρεμία της συμβίωσής τους έχει πλέον διαταραχθεί...

Με αναφορές στο σινεμά του Θόδωρου Αγγελόπουλου, ο σκηνοθέτης κάνει μια ταινία για τη γέννηση του Κακού. Το ακανές του χώρου και μια αίσθηση ακινησίας και ανίας, δημιουργούν το φόντο όπου θα αναπτυχθεί η αφήγηση. Γεμάτη από διφορούμενα, ελλείψεις και υπονοούμενα η αφήγηση απαιτεί από τον θεατή την προσήλωσή του, καθώς αποκαλύπτει την τελική αλήθεια μόλις στο τελευταίο λεπτό της ταινίας: μια εγκληματική πράξη έχει διαπραχθεί, το κακό έχει γεννηθεί. Το απόσπασμα από το έργο του Ρίλκε που ανοίγει την ταινία, αποκαλύπτει τον πυρήνα της: «Ίσως όλα τα τρομερά και αποτρόπαια να είναι σε τελική ανάλυση αβοήθητα και σε απόγνωση και να χρειάζονται τη βοήθειά μας».

» *Ciné Σταύρος Τορνές, 18:00*

Marcelo Busse

συμπαγωγός της ταινίας *Kontakt*

Πείτε μας δυο λόγια για την ιστορία της ταινίας.

Η ταινία διαπραγματεύεται ένα τραγικό θέμα, τον πόλεμο. Το ωραίο όμως είναι ότι ο πόλεμος βρίσκεται στο πίσω μέρος της ιστορίας. Ο τρόπος που παρουσιάζεται είναι ανάλαφρος και χιουμοριστικός. Συνδυάζει το δράμα με την κωμωδία. Πιστεύω πως όλοι χρειαζόμαστε το χιούμορ σε αυτές τις δύσκολες στιγμές.

Τι θα λέγατε για τους ήρωες;

Υπάρχουν δύο βασικοί χαρακτήρες. Από τη μια μεριά είναι η Ζάνα, η οποία ονειρεύεται να βρει κάποιον να στηριχτεί, εφόσον η οικογένειά της την έχει προδώσει, και από την άλλη ο Γιάνκο, που ψάχνει μια ευαίσθητη γυναίκα. Τη σχέση αυτή, τη βλέπουμε με μια ιδιαίτερη ματιά.

Υπάρχει κάποιο μήνυμα που βγαίνει από αυτήν την ιστορία;

Δεν θα έλεγα ότι υπάρχει ένα συγκεκριμένο μήνυμα. Βλέποντας όμως τους χαρακτήρες μαθαίνεις πολλά πράγματα. Είναι μια ιστορία που σε κάνει να γελάς αλλά ταυτόχρονα σε αγγίζει.

Συνέντευξη: Όλγα Κοζάτι

ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ

Ο Κοκούμι Kokumi

μια ταινία του Κοσοβάρου Ίσα Κιόσια (2005)

Κόσοβο 1999. Σ' ένα ψυχιατρείο το προσωπικό ακούει ραδιόφωνο: οι ειδήσεις αναγγέλλουν την επίτευξη συμφωνίας ανάμεσα στο ΝΑΤΟ και τη Σερβία. Σύμφωνα μ' αυτή, οι σερβικές δυνάμεις πρέπει να εκκενώσουν το ταχύτερο το Κόσοβο. Το προσωπικό του ψυχιατρείου, πανικόβλητο, εγκαταλείπει το χώρο, αφήνοντας την πόρτα ανοικτή και τους τροφίμους χωρίς επιτήρηση. Οι τρόφιμοι θα εκμεταλλευθούν την απρόσμενη ευκαιρία και θα βγουν έξω. Από την ομάδα των ψυχασθενών ξεχωρίζουν τρία πρόσωπα, που θα ακολουθήσουν τη δική τους πορεία: ένας επιδειξίας, ο Kukum, ο Hasan και μια νεαρή γυναίκα, η Mara...

» *Ciné Σταύρος Τορνές, 11:00*

Η πτώση του αγγέλου Melegin dususu

του Semih Kaplanoglu (Τουρκία-Ελλάδα, 2004)

Η Zeynep εργάζεται ως καμαριέρα σ' ένα μικρό ξενοδοχείο. Έχει ένα νεαρό θαυμαστή, τον Mustafa που εργάζεται μαζί της. Παρόλο που φαίνεται αδιάφορη για τα συναισθήματα του Mustafa, η Zeynep δεν τον απορρίπτει ολοκληρωτικά. Σε κάποιο άλλο σημείο της πόλης, ο Selcuk, ένας ηχολήπτης, απατά τη γυναίκα του με μια γειτόνισσα. Ο θάνατός της θα προκαλέσει τύψεις στον Selcuk. Σε μια απροσδόκητη εξέλιξη των γεγονότων, ο Selcuk θα δώσει στη Zeynep μια βαλίτσα που περιέχει τα ρούχα της πεθαμένης γυναίκας. Όταν η Zeynep ανοίξει αυτήν τη βαλίτσα θα αντικρίσει ένα καινούριο και άγνωστο σ' αυτήν κόσμο...

» *Ciné Σταύρος Τορνές, 15:30*

Η οδύσσεια του κ. Λαζαρέσκου Moartea domnului Lazarescu

του Cristi Puiu (Ρουμανία, 2005)

Ο κύριος Lazarescu είναι ένας 62χρονος μηχανικός που ζει μόνος του στο Βουκουρέστι. Η γυναίκα του έχει πεθάνει, η κόρη του ζει στον Καναδά και ο μοναδικός του συγγενής, η αδελφή του, ζει σε μια πόλη χιλιόμετρα μακριά. Ο κύριος Lazarescu πάσχει από έλκος στομάχου και παρ' όλη την ασθένειά του, του αρέσει να πίνει. Ένα πρωί θα ξυπνήσει κάνοντας εμετό και έχοντας έντονους πονοκεφάλους. Ανήμπορος να αντιμετωπίσει την αδιαθεσία του, που όλο και επιδεινώνεται, θα καλέσει ασθενοφόρο. Ο κύριος Lazarescu θα περιπλανηθεί σ' όλες τις νοσοκομειακές μονάδες του Βουκουρεστίου αναζητώντας ένα κρεβάτι για νοσηλεία και ένα γιατρό να τον αναλάβει.

» *Ciné Σταύρος Τορνές, 23:00*

Η ΔΕΘ ανοίγει πόρτες...

- Η Διεθνής Έκθεση Θεσσαλονίκης Α.Ε. αποτελεί τον εθνικό εκθεσιακό φορέα. Έχει στην ιδιοκτησία της ή/και διαχειρίζεται εκθεσιακά-αυθενδιακά κέντρα και λειτουργεί ως σύμβουλος του κράτους σε θέματα εκθεσιακής πολιτικής.
- Συμβάλλει στην οικονομική ανάπτυξη της περιφέρειας, συμμετέχοντας στη δημιουργία εκθεσιακών κέντρων και διοργανώνει περιφερειακές εκθέσεις, παρέχοντας ευκαιρίες για την προβολή της τοπικής και πανελληνίας παραγωγής στην ελληνική και ξένη αγορά.
- Συμμετέχει σε μεγάλες εκθέσεις του εξωτερικού, οργανώνοντας αποστολές ελληνικών επιχειρήσεων με εξαγωγικό προσανατολισμό.
- Διοργανώνει συνέδρια και πολιτιστικές εκδηλώσεις που πλαισιώνουν τις εκθέσεις, αλλά και αυτόνομες δράσεις με πανελλήνια και διεθνή εμβέλεια όπως το Φεστιβάλ Ελληνικού Τραγουδιού.
- Η ΔΕΘ Α.Ε. με τις δραστηριότητές της προβάλλει και συντελεί στην ανάπτυξη της εθνικής οικονομίας καθώς και των σχέσεων και φιλικών δεσμών μεταξύ των λαών.

ΕΚΘΕΣΙΑΚΕΣ & ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ 2005

ALIMENTARIA, 10-13.4.2005 - Οργάνωση συμμετεχόντων Ελληνικών Επιχειρήσεων στη ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΗ ΤΡΟΦΙΜΩΝ-ΠΟΤΩΝ - Λισαβόνα, Πορτογαλία
I.B.F., 19-23.4.2005 - Οργάνωση συμμετεχόντων Ελληνικών Επιχειρήσεων στη ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΗ ΔΟΜΙΚΩΝ ΥΛΙΚΩΝ - Μόναχ, Γερμανία
IFRAK, 19-22.5.2005 - 14η Πανελλήνια Έμπορικη Έκθεση - Χάρτισελ
POLADRA-FOOD, 20-23.9.2005 - Οργάνωση συμμετεχόντων Ελληνικών Επιχειρήσεων στη ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΗ ΤΡΟΦΙΜΩΝ-ΠΟΤΩΝ - Πίζοσα, Ισπανία
TECHNOMA, 18-22.10.2005 - Οργάνωση συμμετεχόντων Ελληνικών Επιχειρήσεων στη ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΗ ΔΟΜΙΚΩΝ ΥΛΙΚΩΝ - Σκόπια, FYROM
KYTH, 13-16.10.2005 - 5η Πανελλήνια Γενική Έκθεση - Ηράκλεια
INDAGRA, EXPOGRINK ALL PACK, 3-6.11.2005 - Οργάνωση συμμετεχόντων Ελληνικών Επιχειρήσεων στη ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΗ ΓΕΩΡΓΙΚΟΥ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΥ, ΤΡΟΦΙΜΩΝ-ΠΟΤΩΝ, ΣΥΣΚΕΥΑΣΙΑΣ - Βουκουρέστι, Ρουμανία
3η ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ, 06 & 09.10.2005
1ηc ΔΙΕΘΝΗΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΔΟΜΑΤΩΝ, 02-05.12.2005
2ηc ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ ΔΙΕΘΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΗΜΕΡΩΝ, 01-15.12.2005

ΕΘΝΙΚΟΣ ΦΟΡΕΑΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΕΚΘΕΣΕΩΝ, ΣΥΝΕΔΡΙΩΝ, ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΩΝ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ,
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΕΚΘΕΣΙΑΚΩΝ & ΣΥΝΕΔΡΙΑΚΩΝ ΚΕΝΤΡΩΝ

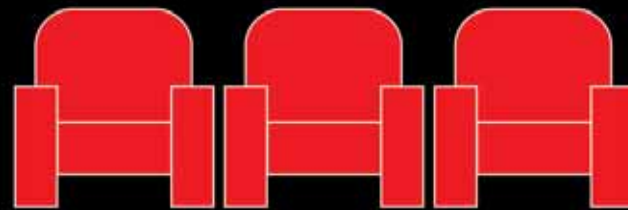
Κεντρικά γραφεία: Εγνατία 154, 546 36 Θεσσαλονίκη - Τηλ.: 2310 291111 - Fax: 2310 229116

Γραφεία Αθηνών: Λεωφ. Κηφισίας 39 - 151 23 Μαρούσι, Αθήνα - Τηλ.: 210 6168888 - Fax: 210 6168800 • e-mail: info@de.gr - www.de.gr

19:10
σπίτι

19:20
σινεμά

παίζει κέντρο!

ΟΡΕΟΝ ΠΛΑΤΕΙΑ
Τσιμισκή 43 & Αριστοτέλους

8 αίθουσες... δίπλα σου!

Τηλεφωνικές κρατήσεις 801-11-60000 & 210-6786000

Για αγοράς εισιτηρίων μέσω Internet: i-ticket.gr

www.oreon.gr

Homage to Mexican Cinema at 46th THESSALONIKI INTERNATIONAL FILM FESTIVAL

18 - 27 november, 2005

IN COMPETITION:
SANGRE

Amat Escalante. 2005

- BATALLA EN EL CIELO.** Carlos Reygadas. 2005
- VOCES INOCENTES.** Luis Mandoki. 2005
- EL CRIMEN DEL PADRE AMARO.** Carlos Carrera. 2002
- AMORES PERROS.** Alejandro González Iñárritu. 2000
- Y TU MAMA TAMBIÉN.** Alfonso Cuarón. 2000
Screenplay: Carlos Cuarón
- SÓLO CON TU PAREJA.** Alfonso Cuarón. 1990
Screenplay: Carlos Cuarón
- EL ESPINAZO DEL DIABLO.** Guillermo del Toro. 2000
- CRONOS.** Guillermo del Toro. 1991
- FRIDA, NATURALEZA VIVA.** Paul Leduc. 1983
- REED, MÉXICO INSURGENTE.** Paul Leduc. 1970
- CANOA.** Felipe Cazals. 1975
- LA FÓRMULA SECRETA.** Rubén Gámez. 1964
- MAGUEYES.** Rubén Gámez. 1962
- LOS OLVIDADOS.** Luis Buñuel. 1950
- SALÓN MÉXICO.** Emilio Fernández. 1948

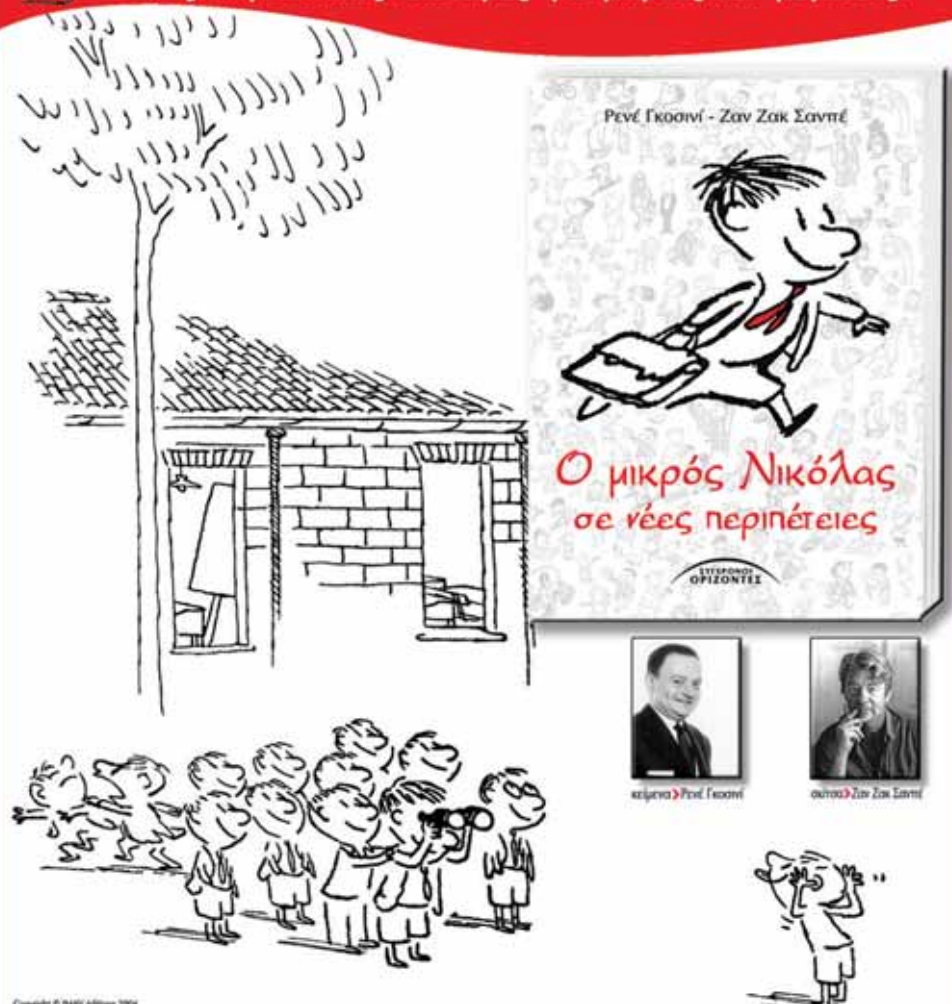
**THE THREE BURIALS OF
MELQUIADES ESTRADA.** Tommy Lee Jones. 2005
Screenplay: Guillermo Arriaga

ROGELIO. A short film by Guillermo Arriaga. 2000

Mexican Film Institute (IMCINE) Insurgentes Sur 674 Col. del Valle 03100 Mexico City
Tel 5255 54485339 Fax 5255 54485380 / promint@imcine.gob.mx / www.imcine.gob.mx

CONACULTA - IMCINE

Μια χαρούμενη ιστορία πενήντα χρόνων συνεχίζεται.
Ο μικρός Νικόλας μαζί μας και πάλι, με 80 νέες περιπέτειες.
Ένας λογοτεχνικός θησαυρός για μικρούς και μεγάλους!

αριστερά: René Goscinny

δεξιά: Zoran Škorpil

Copyright © 2004 Milla 2004

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ
ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Αθήνα: Ευρωμέδοντος 4, Τ.Κ. 104 35, Τηλ.: 2103460224, Fax: 2103460186,
e-mail: s-orizontes@ath.forthnet.gr
Θεσσαλονίκη: Μοναστηρίου 139 & Χαλκίδος 3, Τ.Κ. 546 27, Τηλ.: 2310543828,
Fax: 2310501824, e-mail: s-orizontes@the.forthnet.gr

Τι δεν έχει προσέξει μέσα στον πανικό του; Ότι στο πίσω κάθισμα βρίσκεται ένα βρέφος! Η νουβέλα του Φούγκαρντ πρωτοδημοσιεύτηκε το 1980 και τράβηξε την προσοχή πολλών παραγωγών, για να καταλήξει στον Peter Fudakowski και από κει στο σκηνοθέτη Gavin Hood. Ο τελευταίος ομολογεί, με μια δόση υπερβολής: «Ήθελα να μεταφέρω τη συγκεκριμένη ιστορία όλη μου τη ζωή!»

Ενώ στη νουβέλα η δράση τοποθετείται στη Νότια Αφρική του 1950, ήδη από τα πρώτα

Gavin Hood

Βασιζόμενος στο μυθιστόρημα του Άθολ Φούγκαρντ, ο Hood παρακολουθεί έξι μέρες από τη ζωή ενός νεαρού αρχηγού συμμορίας, που τραυματίζει μια γυναίκα και της κλέβει το αυτοκίνητο.

στάδια της συγγραφής του σεναρίου αποφασίστηκε η μεταφορά σ' ένα σύγχρονο πλαίσιο. «Μεταφέροντας το Tsotsi για το σινεμά, η αρχική μας πρόθεση ήταν να κάνουμε ένα ψυχολογικό θρίλερ χαρακτήρων με δυνατό ρυθμό. Θέλαμε επίσης να φέρουμε το κοινό αντιμετώπιμο μ' έναν κόσμο μεγάλων αντιθέσεων. Ουρανοξύστες και παράγκες, πλούτος και φτώχεια, βίαιη οργή και τρυφερότητα συμμόνια – όλα αυτά συγκρούονται σε μια ταινία που τελικά αφορά στη μεταμέλεια και την αλλαγή. Νομίζω ότι όλα αυτά θα ήταν πιο ορατά σε ένα σύγχρονο πλαίσιο, εκτός από τα τεράστια έξοδα που αποφεύχθηκαν έτσι».

Ο Hood δεν φειδεται λόγων για τον κεντρικό του χαρακτήρα και για τον ηθοποιό που τον ερμηνεύει.

«Η μεγάλη πρόκληση σε αυτήν την ταινία ήταν να

παρασύρουμε το κοινό σ' ένα εντελώς περιθωριακό σύμπαν και να το κάνουμε να ταυτιστεί μαζί του. Γι' αυτό γυρίσαμε την ταινία με πάρα πολλά κοντινά πλάνα. Ήθελα να δημιουργηθεί μια οικειότητα μεταξύ του κοινού και του ήρωα. Να μπορούν οι θεατές να τον κοιτάξουν στα μάτια. Είδαμε δεκάδες νέους για τον πρωταγωνιστικό ρόλο. Οι περισσότεροι δεν είχαν σταθεί ποτέ μπροστά στην κάμερα. Αλλά ακόμη δεν είχαμε βρει τον κατάλληλο, και άρχισα να αναρωτιέμαι μήπως έπρεπε να αναθεωρήσω την επιμονή μου να μην αναζητήσουμε ένα δοκιμασμένο επαγγελματία. Αλλά όταν ο Presley Chweneyagae μπήκε στην αίθουσα για την οντισιόν, η απόφαση ήταν πανεύκολη. Αυτός ήταν ο Tsotsi που θέλαμε.»

Επιμέλεια: Κωνσταντίνος Σαμαράς

Οι ταινίες της ημέρας

Ανοιχτόχρωμα μάτια / Les yeux clairs

του Jérôme Bonnell (Γαλλία, 2005)

Η Φανί υποφέρει από ψυχικές διαταραχές. Ζει με τον αδελφό της αλλά δεν τα πάει καλά με τη σύζυγό της. Μετά από ένα καυγά, φεύγει για τη Γερμανία, όπου είναι θαμμένος ο πατέρας της. Στη διάρκεια του ταξιδιού, γνωρίζει τον Όσκαρ, που δεν μιλά γαλλικά. Μεταξύ τους αναπτύσσεται μια επικοινωνία με χειρονομίες και γκριμάτσες.

» Κάποιος να τους προσέξει • Παύλος Ζάννας, 15:00

Μείνε μαζί μου / Be with me

του Eric Khoo (Σιγκαπούρη, 2004)

Τρεις ιστορίες με θέμα τη λαχτάρα για ένα αγαπημένο πρόσωπο. Στην πρώτη, ένας ηλικιωμένος μαγαζάτορας, ο οποίος έχασε τη γυναίκα του, βγαίνει από την απελπισία του όταν διαβάζει μια αυτοβιογραφία και μετά γνωρίζει τη συγγραφέα, μια γυναίκα που έχασε την ακοή και την όρασή της στα 14 της. Στη δεύτερη ιστορία, ο Φάτι, ένας πενηντάρης σεκιουριτάς, ζει για το καλό φαγητό και τον έρωτά του για μια όμορφη γειτόνισσά του. Στην τρίτη, δυο έφηβες μαθήτριες γνωρίζονται μέσω του internet και ερωτεύονται.

» 10-05 • Ciné Τζον Κασσαβέτης, 15:30

Ηλιόλουστη πόλη / Slunecni stat

του Martin Sulik (Τσεχία-Σλοβακία, 2005)

Η ταινία αφορά τέσσερις άντρες που βρίσκονται σε σταυροδρόμι στη ζωή τους. Ο Κάρελ,

ο Τομάς, ο Μίλαν και ο Βίνκο πίστεψαν κάποτε ότι θα έβγαζαν λεφτά στην κοσμοπολίτικη Οστράβα. Όμως οι εποχές έχουν αλλάξει, κι η εταιρία έδωσε τις δουλειές τους σε ξένους εργάτες. Οι τέσσερις φίλοι προσπαθούν να λύσουν το πρόβλημα της ανεργίας ξεκινώντας τη δική τους επιχείρηση. Αλλά αντί για την επιτυχία που περίμεναν, πνίγονται ακόμα πιο πολύ στα χρέη και έχουν διάφορες δυσάρεστες εμπειρίες...

» 10-05 • Παύλος Ζάννας, 17:00

Ζοζό / Zozo

του Josef Fares (Σουηδία-Μ. Βρετανία-Δανία, 2005)

Ο Ζοζό μεγαλώνει στη Βηρυτό. Παρά τον εμφύλιο πόλεμο, ζει μια φυσιολογική ζωή με την οικογένειά του, τους φίλους και το σχολείο του. Μια μέρα, όμως, θα συμβεί ένα τραγικό γεγονός: ο Ζοζό θα μείνει χωρίς την οικογένειά του, και θ' αναγκαστεί να τα βγάλει πέρα μόνος του. Μοναδική του ελπίδα να πάει στη Σουηδία, όπου οι παππούδες του μετανάστευσαν πριν χρόνια αλλά που γι' αυτόν είναι μια ξένη χώρα...

» 10-05 • Ciné Τζον Κασσαβέτης, 18:00

Γλυκόπικρη ζωή / Dalkomhan insaeng

του Kim Jee-woon (Ν. Κορέα, 2005)

Ο Σάνγκου, ένας διευθυντής ξενοδοχείου, είναι και το δεξί χέρι του Κανγκ, μεγάλου αφεντι-

κού του υποκόσμου. Ο Κανγκ έχει μια αδυναμία: τη νεαρή του φίλη, Χίσού. Έχοντας υποψίες ότι τον απατά, ο ζηλότυπος Κανγκ διατάζει τον Σάνγκου να «τακτοποιήσει» το θέμα. Αλλά όταν ο Σάνγκου βρίσκει την Χίσού μ' έναν άλλο, του είναι αδύνατον να τους σκοτώσει. Ο Κανγκ γίνεται έξω φρενών, και στέλνει τη συμμορία του να βρει τον Σάνγκου και να κάνει τη ζωή του κόλαση...

» Kim Jee-woon Tribute • Παύλος Ζάννας, 19:30

Αμοibaία εκτίμηση / Mutual appreciation

του Andrew Bujalski (ΗΠΑ, 2005)

Η μπάντα στην οποία έπαιζε μουσική ο Άλαν μόλις έχει διαλυθεί, κι ο νεαρός μουσικός αποφασίζει να μετακομίσει στη Νέα Υόρκη με σκοπό να δημιουργήσει ένα καινούριο συγκρότημα. Καθώς ψάχνει να βρει τον κατάλληλο ντράμερ, περνά την ώρα του πίνοντας ποτά με τον φίλο του το Λόρενς και την κοπέλα του Λόρενς, την Έλι, καταστρώνοντας σχέδια για το μέλλον...

» Κάποιος να τους προσέξει • Ciné Τζον Κασσαβέτης, 20:30

7 παρθένες / 7 virgenes

του Alberto Rodriguez (Ισπανία, 2005)

Καλοκαίρι σε μια εργατική, περιθωριοποιημένη συνοικία στον ισπανικό νότο. Ο Τάνο, ένας έφηβος που εκτίει ποινή σε αναμορφωτήριο, παίρνει 48ωρη άδεια για να παραστεί στο γάμο του αδελφού του. Μαζί με τον «κολλητό» του, Ρίτσι, ο Τάνο σκοπεύει να εκμεταλλευτεί στο έπακρο την άδειά του, κάνοντας όλα τα πράγματα που κανονικά δεν του επιτρέπονται. Μεθάει, παίρνει ναρκωτικά, κλέβει, κάνει σεξ, και αλητεύει με τους φίλους του. Στο τέλος του 48ωρου, ο Τάνο έχει επίσης δει να καταρρέουν όλα όσα θεωρεί δεδομένα της ζωής του: τη γειτονιά, την οικογένειά του, τους φίλους του και τα αγαπημένα του πρόσωπα – όλα έχουν αλλάξει...

» 10-05 • Παύλος Ζάννας, 22:00

Τσότσι / Tsotsi

του Gavin Hood (Μ. Βρετανία-Ν. Αφρική, 2005)

Βασισμένη στο μυθιστόρημα του θεατρικού συγγραφέα Άθολ Φούγκαρντ, η ταινία καταγράφει έξι μέρες από τη ζωή ενός νεαρού αρχηγού συμμορίας που πυροβολεί μια γυναίκα έξω από το σπίτι της και της κλέβει το αυτοκίνητο –μην προσέχοντας ότι το μωρό της βρίσκεται στο πίσω κάθισμα. Στον δυναμικό ρυθμό της μουσικής Kwaito (το χιπ κοπ της Ν. Αφρικής), το Τσότσι (που σημαίνει 'γκάνγκστερ' στη γλώσσα της πιάτσας) είναι ένα ψυχολογικό θρίλερ στο οποίο ο πρωταγωνιστής θ' αναγκαστεί να έρθει αντιμέτωπος με την κτηνώδη φύση του και να υποστεί τις συνέπειες των πράξεών του.

» 10-05 • Ciné Τζον Κασσαβέτης, 23:00

Πίστολ Όπερα / Pistol Opera

του Seijun Suzuki (Ιαπωνία, 2001)

Η Μιγιούκι Μιναζούκι, το Νο. 3 στην κατάταξη των επαγγελματιών δολοφόνων, αναλαμβάνει να δολοφονήσει την ερωμένη του διευθυντή μιας επιχείρησης. Συναντάει, επίσης, τον Νο. 4, έναν άνδρα σε αναπηρική καρέκλα και τον σκοτώνει. Η Μιγιούκι δεν είναι πλέον ασφαλής. Είναι αναγκασμένη να αντιμετωπίσει όλους αυτούς τους άγνωστους εχθρούς με παράξενα ονόματα, όπως «ο χειρούργος που δεν πονά» ή «το μαύρο άλογο»...

» Seijun Suzuki Tribute • Παύλος Ζάννας, 24:00

Οι ταινίες του είναι ένας χείμαρρος συζητήσεων, μικρών αδιεξόδων και θριάμβων, πολύ κοντά στο στίλ του Κασσαβέτη ή στις νευρώσεις του Γούντι Άλεν

Andrew Bujalski

Μου φαίνεται ότι η πρώτη ύλη για τις ταινίες σου είναι ο εαυτός σου και το φιλικό σου περιβάλλον. Έχω δίκιο;

Οι αρχικές εμπνεύσεις για το Funny Ha Ha και για το Mutual Appreciation ήταν ένα αίσθημα που είχα, ότι οι πρωταγωνιστές –κυρίως η Kate Dollenmayer και ο Justin Rice, που είναι και οι δύο παλιοί μου φίλοι– θα μπορούσαν να επωμιστούν το βαρύ φορτίο μιας ταινίας βάσει των προσωπικών τους χαρισμάτων. Κατά τη συγγραφή του σεναρίου ποτέ δεν είχα σκοπό να γράψω την βιογραφία ενός από τους δύο, αλλά να αντιπαραθέσω τη δική τους ενέργεια με ιστορίες που εγώ θα εφεύρισκα. Υποθέτω ότι από αυτή τη σκοπιά θα μπορούσες να τους χαρακτηρίσεις ως πρώτη ύλη, αλλά ποτέ δεν είναι μια σχολαστική μεταφορά γεγονότων.

Υπάρχει μια διακριτική ειρωνεία στις ταινίες σου; Ποιος είναι ο ρόλος της;

Ειρωνεία; Υπάρχει σίγουρα χιούμορ στις ταινίες μου, και αυτό το χιούμορ έχει σίγουρα μια σκοτεινή όψη μερικές στιγμές. Δεν είμαι όμως σίγουρος αν είναι ειρωνικό ή όχι. Ίσως το Funny Ha Ha είναι ένας ειρωνικός τίτλος –προέρχεται από τη διάκριση που κάνουν οι Αμερικάνοι ανάμεσα στις δύο σημασίες του funny: αστείο αλλά και περίεργο.

Νιώθεις την ανάγκη να πρωταγωνιστείς στις ταινίες σου ή μόνο εκ των υστέρων καταλαβαίνεις ότι ο ρόλος σου ταιριάζει;

Όταν έγραφα το ρόλο του Μίτσελ στο Funny Ha Ha, δεν θεωρούσα απαραίτητο να τον υποδυθώ εγώ, αν και είχα συνειδητοποιήσει ότι απ' όλους τους χαρακτήρες της ταινίας, ήταν ο ρόλος που θα μου ταιρίαζε περισσότερο. Από την άλλη, ο Λόρενς στο Mutual Appreciation ήταν από την αρχή γραμμένος για μένα. Εν πολλοίς, παίζω στις ταινίες μου για λόγους γενικότερης οικονομίας –είναι δύσκολο να βρεις ερασιτέχνες ηθοποιούς που να έχουν τον χρόνο και την ενέργεια για να συμμετάσχουν σε τέτοιες ταινίες. Πάντως αυτή η εμπειρία, αν και δεν είναι πολύ βολική, σου δίνει τη δυνατότητα να σκηνοθετήσεις εκ των έσω, ό,τι κι αν συνεπάγεται αυτό. Είμαι όμως πολύ περίεργος για το πώς θα είναι να σκηνοθετώ μια ταινία χωρίς να εμφανίζομαι καθόλου σε αυτήν.

Ποια δικά σου στοιχεία έχει η κεντρική ηρωίδα στο Funny Ha Ha;

Πολύ ενδιαφέρουσα ερώτηση. Όταν κάναμε τα γυρίσματα της ταινίας, η Kate συχνά επισήμαινε ότι ένιωθε να ερμηνεύει έναν ρόλο-υβρίδιο της προσωπικότητάς μου και της δικής της. Νομίζω ότι πρόκειται για συχνό φαινόμενο, όπως τόσοι ηθοποιοί στις ταινίες του Γούντι

Άλεν καταλήγουν να εξωτερικεύουν... το ποσοστό του Γούντι Άλεν που κρύβουν μέσα τους. Σίγουρα υπάρχει μεγάλο κομμάτι του εαυτού μου στο χαρακτήρα της Μάρνι, αν και από την ίδια σκοπιά θα έλεγα ότι υπάρχουν κομμάτια μου στον Άλεξ, τον Ντέιβ, τη Ρέιτσελ και πάει λέγοντας. Απλώς αυτά είναι λιγότερο εμφανή. Δεν μπορείς να αναπτύξεις σωστά ένα χαρακτήρα, αν δεν γνωρίζεις σε κάποιον βαθμό τι τον ωθεί να ενεργεί έτσι και όχι αλλιώς.

Η ίδια ταινία είναι ίσως ένα σχόλιο πάνω στις μοντέρνες μορφές ανίας;

Ίσως. Δεν ενίσταμαι ή διαφωνώ απαραίτητως με μια τέτοια ερμηνεία της ταινίας, αλλά ποτέ δεν σκοπεύω συνειδητά να διατυπώσω ένα συγκεκριμένο σχόλιο πάνω στη μοντέρνα κουλτούρα. Αυτή είναι σίγουρα το πλαίσιο, αλλά εγώ επικεντρώνομαι στους χαρακτήρες.

Με ποιο κριτήριο επέλεξες το ασπρόμαυρο στο Mutual Appreciation;

Φοβάμαι ότι θα ακουστεί υπερβολικά ρηκό, αλλά η πιο ειλικρινή α-

«παίζω στις ταινίες μου για λόγους γενικότερης οικονομίας –είναι δύσκολο να βρεις ερασιτέχνες ηθοποιούς που να έχουν τον χρόνο και την ενέργεια για να συμμετάσχουν σε τέτοιες ταινίες

πάντηση είναι ότι θεωρώ το Mutual Appreciation κωμωδία, και το ασπρόμαυρο μου φαίνεται αστείο.

Έχεις εμπνευστεί από το στίλ του Γκοντάρ στο Ζούσε τη ζωή της (ειδικά στο Funny Ha Ha) ή από τις ταινίες του Κασσαβέτη;

Ντρέπομαι πολύ που το λέω, αλλά δεν έχω δει ποτέ το Ζούσε τη ζωή της, αν και είμαι σίγουρος ότι θα το απολάμβανα, όπως και κάθε ταινία του Γκοντάρ που έχω δει. Το γαλλικό σινεμά, εν γένει, μου παρείχε ανεκτίμητη βοήθεια στο να ξεπεράσω τις συμβατικές αμερικάνικες απόψεις γύρω από την αφήγηση –ξέρεις, τις τρεις πράξεις και όλα τα σχετικά. Είμαι σίγουρος ότι και ο Κασσαβέτης με βοήθησε ιδιαίτερα να ξεπεράσω πολλές κινηματογραφικές προκαταλήψεις –για να είμαι ειλικρινής, όμως, δεν βλέπω πολύ μεγάλη ομοιότητα με τις ταινίες του (καταρχάς, οι δικές του είναι πολύ καλύτερες) και εδώ που τα λέμε δεν νομίζω ότι οι ταινίες του μοιάζουν με κανενός άλλου. Ίσως γι' αυτόν ακριβώς το λόγο να αποτέλεσε εξαιρετική πηγή έμπνευσης.

Αποδέχεσαι τη συγγένεια των ταινιών σου με το θέατρο ή προσπαθείς να την αποφεύγεις;

Είχα πρόσφατα μια συζήτηση με έναν κριτικό, όπου του εξέφρασα τον ενθουσιασμό μου για κινηματογραφημένα θεατρικά-ταινίες όπως το Glengarry Glen Ross, που διατηρούν εντελώς τη θεατρική δομή τους ή για άλλες που δεν έχουν γίνει ποτέ θεατρικά αλλά θα μπορούσαν κάλλιστα να γίνουν. Ένιωθε κι αυτός ότι το συγκεκριμένο ενδιαφέρον είναι ορατό στις ταινίες μου. Σε κάθε περίπτωση, δεν έχω εργαστεί ποτέ στο θέατρο.

Πώς ήταν οι αντιδράσεις των Αμερικάνων της γενιάς σου, των 30+ δηλαδή, στις ταινίες σου;

Όπως το περίμενα: σε κάποιους άρεσε, σε κάποιους άλλους όχι! Μου είναι δύσκολο να κάνω μια ακριβή σφυγμομέτρηση. Ξέρω ότι κατά την περίοδο της εξόδου του Funny Ha Ha στις αμερικάνικες αίθουσες, οι σκληρότερες κριτικές προήλθαν από ανθρώπους της ίδιας ηλικίας. Οι άνθρωποι που νιώθουν ότι απεικονίζονται σε κάποιον βαθμό στους χαρακτήρες μιας ταινίας, είναι πολύ λογικό να έχουν πιο προσωπικές αντιδράσεις απέναντί της. Φυσικά και μια καλή κριτική μου προσφέρει ιδιαίτερη ευχαρίστηση, ειδικά αν κάποιος της ίδιας ηλικίας και με παρόμοιο υπόβαθρο νιώσει ότι εξέφρασα ένα δικό του κομμάτι. Το ίδιο ευχάριστο μου είναι και αν κάποιος, φαινομενικά άσχετος με τους χαρακτήρες των ταινιών μου, ενθουσιαστεί από αυτές. Αυτή νομίζω ότι είναι και η πιο βαθιά ελπίδα που μπορεί κανείς να έχει για την τέχνη, ότι έχει τη δυνατότητα να καταργεί τις διαχωριστικές γραμμές.

Συνέντευξη: Κωνσταντίνος Σαμαράς

Ελάτε στη δροσιά του TV5

2 φορές την εβδομάδα η καρδιά του παγκόσμιου κινηματογράφου μιλά γαλλικά
Δευτέρα και Πέμπτη στις 23:30 ώρα Ελλάδας

TV5
www.tv5.org

μη μετράτε τις μέρες...

με τη είστε σίγουροι
24 ώρες παράδοση
✓ με ασφάλεια ✓ στο χώρο σας

γενική ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ

...ο καθημερινός σας συνεργάτης

ΕΕΤΤ
ΑΜ : 99-149
Γενική Άδεια
Ταχυδρομικών
Υπηρεσιών

ΚΕΝΤΡΙΚΑ: Κηφισού 14, Τ.Κ. 18233, Αγ. Ιωάννης Ρέντης
ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟ: 210 48 51 100, FAX 210 48 12 902
Υποκ/μα: 5ο χλμ. Ε.Ο. Θεσ/νίκης-Αθηνών, Τ.Κ. 54628
ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟ: 2310 712600, FAX: 2310 712620
www.taxydromiki.gr

ποιότητα + φιλικότητα = **ΜΟΝΟΔΡΟΜΟΣ** **ΣΤΟ ΧΩΡΟ ΤΩΝ PC**

ΥΠΙΘΕ ΤΕΧΝΟΛΟΓΥ

Η/Υ ... **από 600,00**
ME 17" LCD ΟΘΟΝΗ

φορητά από **650,00**

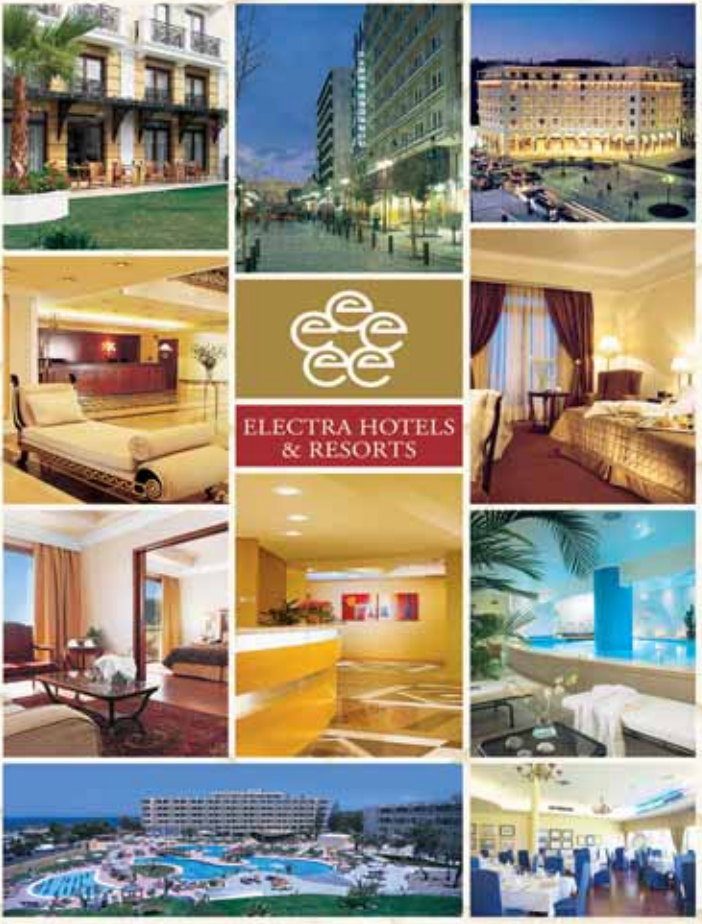
ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ !!!
ΕΝΤΟΣ ΔΥΟ ΗΜΕΡΩΝ

10 Χρόνια κοντά σας

αριανού 13 - Θεσσαλονίκη
(έναντι ροτονα)
τηλ 2310214800 - 2310216299
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ ΑΠΟ 9.00 ΕΩΣ 20.00

πάρτε τις προσφορές σας και ... σας περιμένουμε !!

www.electrahotels.gr

ELECTRA HOTELS & RESORTS

modern hospitality in a traditional way

ELECTRA PALACE HOTEL ATHENS ***** Tel: +30 210 3370 000 Fax: +30 210 3241 875 e-mail: sales@ath@electrahotels.gr	ELECTRA HOTEL ATHENS ***** Tel: +30 210 3378 000 Fax: +30 210 3220 310 e-mail: sales@ath@electrahotels.gr	ELECTRA PALACE HOTEL THESSALONIKI ***** Tel: +30 2310 294 000 Fax: +30 2310 294 001 e-mail: sales@th@electrahotels.gr	ELECTRA PALACE HOTEL RHODES ***** Tel: +30 22410 92521 Fax: +30 22410 92038 e-mail: sales@rh@electrahotels.gr
--	---	---	---

Σινεφίλ ατμόσφαιρα σε μια κωμική ταινία του Γιάννη Σολδάτου

Υποβρύχιος έρωτας

του Γιάννη Σολδάτου (2005)

Ο Ισίδωρος (Μάνος Βακούσης) είναι ο μεσήλικας ιδιοκτήτης ενός παλιού κινηματογράφου, ταγμένου στις παλιές σινεφίλ ταινίες. Στο μπαρ της αίθουσας δουλεύει ως μπάρμαν ο Ζοζέφ ή Ιωσήφ (Κώστας Γάκης), ερασιτέχνης φωτογράφος και «κυνηγός ωραίων θλιμμένων γυναικών». Οι δυο τους, μαζί με τον ηλικιωμένο τεχνικό της μηχανής προβολής του κινηματογράφου, τον Σπύρο (Γιώργος Αρμένης), υποδέχονται και φροντίζουν τους λιγοστούς θεατές της αίθουσας. Ωστόσο, η βασική ενασχόλησή τους είναι το να φτιάχνουν φανταστικές ιστορίες με «πρώτη ύλη» τις ζωές των ανθρώπων που συναντούν κάθε μέρα. Οι δυο φίλοι συναγωνίζονται ο ένας τον άλλο στην κατασκευή εξωφρενικών ιστοριών κι ύστερα πασχίζουν να αποδείξουν (στον άλλο αλλά και στον εαυτό τους) ότι ήταν αληθινές... Ένα χρόνο μετά το επιτυχημένο ντοκιμαντέρ του για το Θανάση Βέγγο, ο σκηνοθέτης και θεωρητικός του ελληνικού κινηματογράφου Γιάννης Σολδάτος, επιστρέφει με μια ταινία μυθοπλασίας γεμάτη από σινεφίλ αναφορές. Εισβάλλοντας στο μυαλό δύο ανθρώπων που δυσκολεύονται (ή απλώς αρνούνται) να ξεχωρίσουν το όριο μεταξύ αλήθειας και ψέματος, ο Υποβρύχιος έρωτας ξεκινά ως μια χαμηλών τόνων κωμωδία με σουρεαλιστικές στιγμές αλλά εξελίσσεται σε ένα σχόλιο πάνω στο γοητευτικά ονειρικό στοιχείο που διακρίνει την κινηματογραφική τέχνη. Γ.Π.

» Ολύμπιον, 17:00

Σκηνοθέτης δεν είμαι...

Γιάννης Σολδάτος, σεναριογράφος και σκηνοθέτης της ταινίας

Γιατί οι δύο κεντρικοί χαρακτήρες έχουν τόση ανάγκη να κατασκευάζουν ιστορίες; Δεν είναι αναπόφευκτο να τους οδηγήσει, αυτή η τάση τους να μετατρέπουν σε αφήγηση την πραγματικότητα, στη δυστυχία; Καταλαβαίνω τι θέλεις να πεις, αλλά μην το λες τόσο ξεκάθαρα, άφησε να αιωρείται λίγο η αμφιβολία, «κλείσε τα μάτια και ονειρέψου» που λέει και ο φευγάτος μηχανικός προβολής της ταινίας. Κι αν σε κάψει η θητεία σου στο όνειρο, μην το ονομάζεις «δυστυχία», πέσε το «άγιον ίλιγγο», που έλεγε και ο Σικελιανός.

Πώς καταλήξατε στους δύο ηθοποιούς που ενσαρκώνουν τον Ισίδωρο και τον Ζοζέφ; Υπάρχει κάποια σημειολογία πίσω από την επιλογή αυτών των ονομάτων;

Οι ηθοποιοί είναι ο Βακούσης και ο Γάκης· εγώ, δηλαδή, κουρασμένος και σχεδόν παρηκμασμένος, όπως ο φίλος μου ο Μάνος (Βακούσης), ορθολογιστής που καταταλαιπωρεί τον ορθολογισμό, νέος και ωραίος, όπως αισθάνομαι και δεν είμαι, όπως ο φίλος μου ο Κώστας (Γάκης), που επένδυσα πάνω του κι ας μας τη βγήκε ο Μάνος με την τρομακτική του πείρα και του αξίζει η όποια διάκριση. Ο Γάκης είναι το ταλέντο που έρχεται.

Τώρα για τα ονόματα: Τα έχω χρησιμοποιήσει και στο ομώνυμο μυθιστόρημα που εκδόθηκε πέρυσι στο

«Κέδρο» και μάλιστα, ως Ισίδωρος Καρκαλέτσος και Ιωσήφ Ανεμοβλογιάς. Ένας άνθρωπος που του χρωστάω πολλά σ' αυτήν την ταινία, ο Μάνος Ζαχαρίας, με εξόρκισε να μη χρησιμοποιήσω αυτά τα επίθετα –είναι αντιαισθητικά. Τον σεβάστηκα. Ιζντόρ είναι ο Λωτρεαρόν, Ζοζέφ, όπως και Ζοζεφίνα, είναι ένας πολύ γλυκός ήχος.

Μπορεί η ταινία να διαβαστεί ως ένα σχόλιο πάνω στην εξορισμού ονειρική φύση του κινηματογραφικού μέσου; Είναι συνολικά ο κινηματογράφος μια φαντασίωση;

Εκατόν τόσα χρόνια παλεύουμε να την απαντήσουμε αυτή την έρημη την ερώτηση. Κι εκεί που την απάντησε, άπαξ και δια παντός, ο μάγος Μελιές, νά σου το Χόλιγουντ που υπερθεμάτισε το όνειρο και παράλληλα το έκανε βιομηχανία. Άι σιχτρ, ρε γαμώτο, άστο το όνειρο στα πόδια του, μην το κάνεις δολάρια...

Γιατί επιλέξατε τον λόγο του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη να συνοδεύει την ταινία;

«Όνειρο στο κύμα» ήτανε ο πρώτος της τίτλος, και ήθελα να κινηματογραφήσω κάποτε αυτό το παιδικό μου απωθημένο. Δεν μου βγήκε ποτέ, μια νύχτα με φεγγάρι να μου φανερωθεί η κόρη του άρχοντα

χωρίς να βλάπτει κανέναν. Αυτό κάνει η ταινία του Σολδάτου: χωρίς να σηματοδοτεί και να δείχνει με το δακτυλάκι –ας πούμε, «τι νομίζω εγώ σαν σκηνοθέτης» ή «εγώ σαν σεναριογράφος» παρουσιάζει μια ιστορία που λέει: η ζωή μας δεν μπορεί να είναι μόνο θέατρο. Και πάνω απ' όλα, το μήνυμα που δίνει ο χαρακτήρας του Ισίδωρου και η ταινία συνολικά είναι «να κάνουμε τη ζωή μας ωραιότερη». Να σπάσουμε τα «κάδρα», να τα σπάσουμε και να τα ξαναρίξουμε. Όλες αυτές οι σκέψεις μου είναι καρπός ενός «γάμου» του σκηνοθέτη και του ηθοποιού. Είναι επίσης καρπός δημιουργικών συγκρούσεων και διαφωνιών, αλλά και δικά μου πράγματα. Μπορεί να είναι και λάθος. Σημασία όμως έχει ότι υπήρξε καλή συνεργασία πάνω σ' αυτό.

[...] Έχω συνεργαστεί με σκηνοθέτες της γενιάς του κ. Σολδάτου, αλλά και με πολύ νεότερους δημιουργούς. Η διαφορά μεταξύ τους είναι για μένα περισσότερο θέμα μνήμης, και όχι ηλικίας. Και ο Γιάννης ο Σολδάτος και νεότεροι σκηνοθέτες, όπως ο Ρένος Χαραλαμπίδης, κρατούν, ευτυχώς, ακόμα «χώμα», «γεγονιά». Αυτό είναι που μετράει, νομίζω.

Συνέντευξη: Γιάννης Παλαβός

κ.λπ. κ.λπ. Ούτε του Παπαδιαμάντη του βγήκε. Εκείνου όμως, του βγήκε ίσως το πιο ξακουστό διήγημα της γραμματείας μας. Του αποτιώ ένα φόρο τιμής που δεν τον έχει ανάγκη· εγώ έχω ανάγκη να τον μνημονεύω σε δύσκολες ώρες.

Μετά από μια ταινία ντοκιμαντέρ, επιστρέφετε φέτος με μια ταινία μυθοπλασίας. Τι βρίσκετε ότι σας ταιριάζει πε-

ρισσότερο από τα δύο;

Σκηνοθέτης δεν είμαι, το έλεγε και ο Δαμιανός αλλά αυτός μπλόφαρε. Αν δεν είναι αυτός σκηνοθέτης, ποιος είναι; Εγώ δεν μπλοφάρω. Αν με ρωτούσαν για κάποιο πρότυπό μου, θα απαντούσα εύκολα. Ο Ζαν Κοκτό. Έγραφε ένα κείμενο, το έκανε θέατρο, το έκανε μυθιστόρημα, το έκανε ταινία, το έκανε σκίτσο, και όποιο του έβγαине· ήταν μεγαλοφυΐα και του έβγαίναν όλα, αλλά φαίνεται πως δεν το ήξερε και πανικόβλητος έτρεχε από το ένα στο άλλο. Αυτός ο πανικός με κυνηγάει και 'μένα και ας μην είμαι μεγαλοφυΐα (μην ακούσω ανόητα σχόλια), για πρότυπα μίλησα. Σκηνοθέτες είναι ο Αντονιόνι, ο Φορντ, ο Φελίνι, όχι ο Κοκτό· μη με ρωτάς ποιο μου ταιριάζει, όλα και τίποτα.

Συνέντευξη: Γιάννης Παλαβός

Εύα Λουκάτου μουσικός

[...] Τον κύριο Σολδάτο τον γνώρισα την περίοδο που είχε ήδη ετοιμάσει την ταινία του Υποβρύχιος Έρωτας και έλειπε η μουσική της. Όταν μου έκανε την πρόταση και μου μίλησε για την ταινία του, το πρώτο πράγμα που σκέφτηκα είναι ότι ήταν μία πρόκληση για μένα να γράψω μουσική πάνω σε εικόνα, και ανυπομονούσα να ξεκινήσω. Έτσι, είπαμε να δοκιμάσουμε τη δική μου μουσική, το αποτέλεσμα ευοδώθηκε και έτσι συνεργαστήκαμε.

[...] Στη συγκεκριμένη ταινία οι ιστορίες ήταν πολλές και η κάθε μία απαιτούσε να της δοθεί το δικό της ύφος και ο δικός της χαρακτήρας. Δούλεψα «πατώντας» πάνω σε δύο βάσεις. Σκεπτόμενη σαν θεατής, τι μουσική δηλαδή θα ήθελα να ακούω βλέποντας την ταινία και σαν δημιουργός, που σκοπό έχει να παντρέψει την έμπνευσή του με το όραμα του σκηνοθέτη.

[...] Ο κύριος Σολδάτος μου ζήτησε να γράψω μουσική για την ταινία του και μου περιέγραψε με έναν σαφή τρόπο το τι ακριβώς ζητούσε. Το να γράψω όμως μουσική δεν σημαίνει μόνο να εμπνευ-

στείς και να σφυρίζεις την έμπνευσή σου. Πρέπει να βρεις μουσικούς, να ενορχηστρώσεις, να ηχογραφήσεις, να μιξάρεις, να ταιριάξεις την εικόνα με τον ήχο και όλα αυτά, μέσα σε ένα συγκεκριμένο μικρό χρονικό περιθώριο. Αυτό ήταν το δύσκολο. Το ενδιαφέρον ήταν ότι τα καταφέραμε.

[...] Από την πρώτη στιγμή, πριν καν φανεί το αποτέλεσμα, είχε έρθει και η έκπληξη. Όταν για πρώτη φορά παρατήρησα τις νότες να συνοδεύουν την κίνηση και μάλιστα να φλερτάρουν μεταξύ τους.

[...] Είχε μεγάλο ενδιαφέρον το να βρεθώ σε αυτήν την δημιουργική διαδικασία, αλλά το κυριότερο ήταν ότι η εμπειρία αυτή είναι πρωτόγνωρη για μένα· είναι η πρώτη μου δουλειά πάνω σε ταινία. Τι κρατάω περισσότερο από αυτή μου τη συνεργασία; Τα γέλια, τις αγωνίες για το αποτέλεσμα και μερικούς καινούργιους καλούς φίλους.

Εφιαλτική ατμόσφαιρα σε μια από τις πιο κλειστοφοβικές δημιουργίες του Νίκου Νικολαΐδη

The Zero years

του Νίκου Νικολαΐδη (2005)

Σε κάποιο χρόνο και τόπο που δεν προσδιορίζονται, τέσσερις γυναίκες υπηρετούν τη θητεία τους σε ένα κρατικό πορνείο. Αποστολή τους είναι να κάνουν σεξ και να ξυλοκοπούν τους πελάτες. Και οι τέσσερις βρίσκονται υπό μόνιμη τοξική καταστολή και τακτικό έλεγχο. Ανάμεσά τους οι σχέσεις είναι τεταμένες: αλληλοκατηγορίες και σεξουαλικές παρενοχλήσεις περιλαμβάνονται στην καθημερινή ρουτίνα μαζί με ενέσεις, εφιαλτικά οράματα, εικονικές αποβολές και απόπειρες αυτοκτονίας. Οι Αρχές έχουν στερήσει τις φυλακισμένες γυναίκες, όμως εκείνες εξακολουθούν να ονειρεύονται να φέρουν στον κόσμο ένα παιδί. Για τον σκοπό αυτό, μία από τις τέσσερις κρατούμενες, ημιπαράφρων όπως και οι υπόλοιπες, θα απαγάγει έναν πελάτη και θα τον κρατήσει φυλακισμένο μέχρι να την αφήσει έγκυο. Τρία χρόνια μετά το βραβευμένο στη Θεσσαλονίκη φιλμ *Ο Χαμένος τα παίρνει όλα* (Βραβείο Σκηνοθεσίας) και τριάντα χρόνια μετά την πρώτη του ταινία, ο Νίκος Νικολαΐδης παραδίδει ένα από τα πιο sui generis φιλμ του. Στο σύνολό του το *The Zero Years* φέρνει στο νου αναλογίες με το σύμπαν των Μπατάιγ και Ντε Σαντ. Ωστόσο, ακόμα και μέσα σ' ένα περιβάλλον αυξανόμενης σήψης και παρακμής, η αθωότητα επιβιώνει, έστω και ακρωτηριασμένη. **Γ.Π.**

» *Ολύμπιον*, 22:00

Στα χρόνια της αργής και ελεγχόμενης φθοράς

Νίκος Νικολαΐδης, σκηνοθέτης της ταινίας

Από ποια ερωτήματα γεννήθηκε το *The Zero Years* και πώς προέκυψε ο τίτλος;

Ερωτήματα δεν υπήρξαν ποτέ, παρά η προβολή και η φιλική επιβεβαίωση μιας εφιαλτικής και κρυμμένης πραγματικότητας. Έτσι γεννήθηκαν η Ευρυδίκη 2037, η Γρωινή περίπολος και τώρα το *The Zero Years*. Σαν όρος, διεθνώς, το «*Zero Years*» έχει πρόσφατα επικρατήσει και αναφέρεται στα χρόνια της αργής και ελεγχόμενης φθοράς.

Στην ταινία δεν αναφέρεται πουθενά κάποιος σαφής χρονικός ή τοπικός προσδιορισμός. Σε τι εξυπηρετεί αυτό και πόσο μακριά ή κοντά από την εποχή μας θεωρείτε ότι βρίσκονται, επί της ουσίας, οι συνθήκες που περιγράφονται στην ταινία;

Ο τόπος και ο χρόνος έχουν χάσει πια τη σημασία τους και ξεφεύγουν πια από την ικανότητα της ανθρώπινης μέτρησης και αντίληψης. Όσο για τις συνθήκες που λες, είναι πανταχού παρούσες εδώ και τώρα και όποιος αποφασίσει να διαβάσει την ταινία κάτω από το πρίσμα του «μελλοντολογικού», θα' ναι από δειλία και μόνο.

Στο *The Zero Years* επανέρχεται ένα από τ' αγαπημένα σας μοτίβα στη φιλομορφία σας, αυτό μιας μικρής κοινότητας ατόμων που αντιστέκονται σε μια παράλογη εξωτερική απειλή.

Κατ' αρχήν, αυτή η απειλή που έχει κιάλας εγκατασταθεί δεν είναι διόλου παράλογη, παρά αποτέλεσμα μεθόδων καταστολής που καλλιεργούνται σοφά επί χρόνια. Έπειτα, οι ηρωίδες μου είναι τελείως συμβιβασμένες και ένα από τα προβλήματα που έχουν είναι ότι ενώ οι κάμερες που τις παρακολουθούν μέσα στο σπίτι τους έχουν χαλάσει, κανείς δεν έρχεται πια για να τις φτιάξει. Με λίγα λόγια, από τη στιγμή που δεν σε παρακολουθεί κανείς, δεν έχεις λόγο και να ζεις. Είσαι πλέον ανάξιος παρακολούθησης... Ένα τίποτα.

Αντιμετωπίσατε δυσκολίες στη χρηματοδότηση και εν γένει στην προετοιμασία του *The Zero Years* και τι είδους;

Καμία απολύτως. Μάλιστα, το ΕΚΚ, αφού μοίρασε 300.000 και 250.000 ευρώ σε διάφορα αριστουργήματα, κατάφερε και βρήκε και 40.000 ευρώ για

μένα. Είμαι πολύ ευτυχής, αν και δεν τα έχω πάρει ακόμα!..

Φέτος κλείνουν 30 χρόνια από την πρώτη σας ταινία. Στο Φεστιβάλ η ταινία σας προβάλεται δίπλα σε δημιουργίες σκηνοθετών που είναι ηλικιακά μόλις πάνω από τα 30. Πώς βλέπετε τον κινηματογράφο αυτών των ελλήνων σκηνοθετών που γεννήθηκαν περίπου την εποχή που εσείς γυρίζατε την Ευρυδίκη ΒΑ 2037;

Την Ευρυδίκη ΒΑ 2037 τη γύρισα στα 35 μου αν δεν κάνω λάθος, δηλαδή αρκετά μεγάλος και με άθλιες συνθήκες παραγωγής, συνεργείο 3 άτομα. Όσο για το νέο κινηματογράφο, δεν νομίζω ότι είμαι ο καταλληλότερος για να τον κρίνω. Βλέπετε, εγώ είμαι κολλημένος σε κάποιες αξίες που ο σημερινός κινηματογράφος έχει αποκηρύξει. Πάντως, έχω εντοπίσει 4-5 δυνατά ταλέντα.

Τι θα απαντούσατε σε εκείνους από τους θεατές της ταινίας, που ενδεχομένως υποστηρίζουν πως το εφιαλτικό κλίμα της ενέχει κάποιες δόσεις υπερβολής;

Ότι αυτοί ανήκουν στην κατηγορία των ανθρώπων που θα πεθάνουν από έκπληξη.

Βίκυ Χάρρις

ηθοποιός

[...] Η «Επισκέπτης» φτάνει στο σπίτι πιστεύοντας πως κάνει απλά μια στάση, καθώς περιμένει το χαρτί της «ελευθερίας» της. Η εμπειρία της αυτή όμως, έχει σαν αποτέλεσμα σιγά-σιγά να ξεκλειδώσει σημεία της ψυχής της που είχε σφραγίσει.

[...] Η δημιουργία μιας ταινίας συνήθως συγκρίνεται με πολύ δύσκολες καταστάσεις. Μια αδιανόητα δύσκολη διαδρομή η οποία, όμως, μετατρέπεται στο πιο γοητευτικό ταξίδι όταν αγαπάς το αντικείμενο. Μια χαρά πήγαν τα γυρίσματα!!! Αυτή είναι η δεύτερη συνεργασία μας. Και οι δύο έχουν καταγραφεί μέσα μου ως εξαιρετικές εμπειρίες.

[...] Δεν θα μπορούσα να βάλω τον κ. Νικολαΐδη σε κάποια «θέση». Δεν πιστεύω στις θέσεις, ειδικά όταν πρόκειται για ανθρώπους. Τα μόνα πράγματα που ξέρω να βάζω «στη θέση τους» είναι οι κάλτσες μου, τα πουλόβερ μου κτλ.

[...] Δεν θα έλεγα συνήθως –θα έλεγα συχνά... συχνά λοιπόν, οι οικονομικές απολαβές ενός ηθοποιού είναι αμελητέες... Η επίσημη δικαιολογία για αυτό είναι, ότι είμαστε μικρή χώρα με μικρή αγορά και προσπαθούμε να κάνουμε ταινίες πάση θυσία...

[...] Όσο για τους δημιουργούς που κάνουν ταινίες προτείνοντας μηδέν οικονομικές απολαβές, θεωρώ πως αυτοί «κλέβουν» από το παιχνίδι του Σινεμά. Σημαντικό μέρος του παιχνιδιού είναι να βρεθούν

τα λεφτά που χρειάζονται για να γίνει η ταινία και να πληρωθούν οι άνθρωποι που θα εργαστούν γι' αυτό. Πράγμα πολύ δύσκολο. Άλλα για κάθε ένα δημιουργό που καταφέρει να κάνει ταινία «no budget», υπάρχουν τουλάχιστον άλλοι δέκα που δεν ξεκινούν το δικό τους έργο διότι δεν είναι έτοιμοι να μπουν στο παιχνίδι ντόμπρα.

[...] Υπάρχουν όμως και οι δημιουργοί που σέβονται την προσπάθεια που καταβάλλουν όλοι ώστε να ολοκληρωθεί το έργο τους, και ζυγίζουν τα πράγματα δίκαια. Φροντίζω να εργάζομαι με ανθρώπους που ακολουθούν αυτήν την τακτική. Αν όμως υπάρχει σοβαρός ή προσωπικός λόγος να κάνω θυσία, τότε μπορεί και να την κάνω. Στο *The Zero Years* κέρδισα ποικίλα πράγματα. Το πιο σημαντικό ήταν ότι είχα την ευκαιρία να δώσω πολλά.

[...] Έχω δει την ταινία αλλά δεν μπορώ να σας πω τίποτα για τις εντυπώσεις μου, καθώς ήμουν πολύ «μέσα» σε αυτήν, παρατηρώντας τεχνικά πράγματα. Οι εντυπώσεις μου θα αρχίσουν να διαμορφώνονται μόλις παρουσιαστεί στο κοινό. Όσο για την πορεία της στα κρατικά βραβεία, ομολογώ πως με απασχολεί η αντίδραση του κοινού περισσότερο.

Συνεντεύξεις: Γιάννης Παλαβός

Simon Nikolaidis

musician

[...] A decadent world, a realistically decadent world surrounded by sweet sounds and mean guitars, by chimes and ghostly 1940's sounds, such as the Theremin, an instrument used a lot in the 1950's b-movies.

[...] I was looking at a scene of the movie and thought about the feeling of it, where did it take me. Sometimes it had to go the other way from the feel. Sometimes it didn't take me anywhere. These are the places where there is no music. After the feel I decided on the sound that I want to use, hard or soft, deep or high. Sometimes a music piece fitted like a pizzle, sometimes it was so out it was strange. Most of the feel in the movie "Zero Years" is a nostalgic feel for what there was once... mixed with fear.

[...] In the movie "Loser takes all" the songs that appear in the movie and the soundtrack were already written and recorded long before the filming had started. Also the soundtrack is written by Yannis Aggelakas and the album contains my three songs which appear in the movie. In the last movie, "Zero Years", the music was written and recorded by me for the movie. So you can say that "Zero Years" is my first soundtrack.

Εκτός σχεδίου

του Μένιου Δίτσα (2005)

Σύμφωνα με τις στατιστικές, το 4% του ελληνικού πληθυσμού αποτελείται από τσιγγάνους. Τόσο στην Ελλάδα όσο και σ' ολόκληρο τον κόσμο, η φυλή των Ρομ αποτελεί μια ιδιόζουσα, από ιστορική και πολιτισμική άποψη, κοινωνική τάξη. Διεσπαρμένοι ανά την υφήλιο, χωρίς γραπτή γλώσσα, με έναν ιδιαίτερο πολιτισμό που διακρίνεται (και πολλές φορές είναι διαμετρικά αντίθετος) από τους αξιακούς κώδικες του δυτικού πολιτισμού, οι τσιγγάνοι ήταν ανέκαθεν αντικείμενο ενδιαφέροντος για τον καλλιτεχνικό κόσμο. Την ίδια στιγμή, όμως, η ρατσιστική συμπεριφορά των εκάστοτε κρατικών αρχών και τα κοινωνικά στερεότυπα που τους συνόδευαν, οδήγησαν την ξεχωριστή αυτή φυλή σε περιθωριοποίηση και μαρασμό. Το ντοκιμαντέρ του Μένιου Δίτσα συστήνει το θεατή στην ιστορία, τον πολιτισμό και τις αξίες των Ρομ.

Γ.Π.

» Ολύμπιον, 11:00

Η γυναίκα είναι... σκληρός άνθρωπος

του Αντώνη Καφετζόπουλου (2005)

Μια δύσκολη μέρα ξεκινάει για τον Τζόνι. Η γυναίκα του, του θέτει τελεσίγραφο ότι θέλει γιορτή. Από το Παρίσι, τη Βοστώνη, τη Μόσχα και το Τόκιο, όλα τα πρόσωπα της ταινίας βλέπουν τη ζωή τους ν' ανατρέπεται, καθώς οι πορείες τους διασταυρώνονται με τρόπο αναπάντεχο. Καλώς ήρθατε στην *Πόλη των Θαυμάτων!* Ο Δημήτρης Αθανιάτης κατά τη διάρκεια των Ολυμπιακών Αγώνων της Αθήνας 2004 γύρισε μια ταινία για τους ανθρώπους στην πόλη. Οι άνθρωποι συνεχίζουν να ζουν, ενώ όλος ο πλανήτης έχει στρέψει τα μάτια του σε ένα τεράστιο γεγονός. Οι δικές τους καθημερινές ιστορίες δεν θα γίνουν ποτέ τροφή στα μάτια των αδηφάγων θεατών – καταναλωτών, παρ' όλα αυτά, υπάρχουν. Ιστορίες απλές, πολύπλοκες, θλιμμένες, χαρούμενες. Αυτό είναι τελικά και το θέμα της ταινίας. Είναι οι συναντήσεις, οι απρόοπτες συναντήσεις που συμβαίνουν στη ζωή μας και που είναι καθοριστικές τελικά, χωρίς εκείνη τη στιγμή να το συνειδητοποιούμε.

Β.Ρ.

» Ολύμπιον, 12:30

Black Μπεε...

του Θόδωρου Μαραγκού (2005)

Ο Θοδωράκης μαθαίνει για την ύπαρξη διασωσμένων παπύρων με αρχαία ελληνικά κείμενα, οι οποίοι βρίσκονται στη βιβλιοθήκη της Νάπολης στην Ιταλία. Ερευνητές από όλον τον κόσμο ενδιαφέρονται και τα μελετούν, αλλά οι Νεοέλληνες αγνοούνε καν την ύπαρξή τους. Η γνωριμία του γιου του με έναν Ιταλό φιλέλληνα που μιλάει άπταιστα ελληνικά και γνωρίζει το θέμα, τον οδηγεί στη Νάπολη για να βρει και να μάθει για το περιεχόμενο των παπύρων, αναζητώντας ταυτόχρονα απαντήσεις για βαθύτερα ερωτήματα, όπως η σχέση των Νεοελλήνων με τους προγόνους τους, οι πραγματικές μας γνώσεις για αυτούς και η απότομη αποκοπή που επεχείρησε και κατάφερε το Βυζάντιο στη σχέση αυτή. Ταυτόχρονα, τα κείμενα του Επίκουρου που όπως αποδεικνύεται κρύβονται στους παπύρους, δίνουν απαντήσεις για την ίδια τη ζωή...

Β.Ρ.

» *Κιné Τώνια Μαρκετάκη, 13:15*

Η πόλη των θαυμάτων

του Δημήτρη Αθανιάτη (2005)

Αύγουστος 2004. Για δέκα μέρες η Αθήνα γίνεται το κέντρο του κόσμου. Άνθρωποι από όλο τον πλανήτη έρχονται να ζήσουν τη μεγάλη γιορτή. Από το Παρίσι, τη Βοστώνη, τη Μόσχα και το Τόκιο, όλα τα πρόσωπα της ταινίας βλέπουν τη ζωή τους ν' ανατρέπεται, καθώς οι πορείες τους διασταυρώνονται με τρόπο αναπάντεχο. Καλώς ήρθατε στην *Πόλη των Θαυμάτων!* Ο Δημήτρης Αθανιάτης κατά τη διάρκεια των Ολυμπιακών Αγώνων της Αθήνας 2004 γύρισε μια ταινία για τους ανθρώπους στην πόλη. Οι άνθρωποι συνεχίζουν να ζουν, ενώ όλος ο πλανήτης έχει στρέψει τα μάτια του σε ένα τεράστιο γεγονός. Οι δικές τους καθημερινές ιστορίες δεν θα γίνουν ποτέ τροφή στα μάτια των αδηφάγων θεατών – καταναλωτών, παρ' όλα αυτά, υπάρχουν. Ιστορίες απλές, πολύπλοκες, θλιμμένες, χαρούμενες. Αυτό είναι τελικά και το θέμα της ταινίας. Είναι οι συναντήσεις, οι απρόοπτες συναντήσεις που συμβαίνουν στη ζωή μας και που είναι καθοριστικές τελικά, χωρίς εκείνη τη στιγμή να το συνειδητοποιούμε.

Β.Ρ.

» *Κιné Τώνια Μαρκετάκη, 15:15*

Το γαλάζιο φόρεμα

του Γιάννη Διαμαντόπουλου (2005)

Η σχέση μιας μάνας με το γιο της. Σχέση λατρείας σχεδόν τυφλής. Ο γιος, χαρακτήρας δύσκολος από μικρός, δεν θα κρύψει τις ομοφυλοφιλικές του τάσεις. Η μάνα όμως προτιμά να εθελουφλεί. Ο γιος στη συνέχεια την ακολουθεί στην επιλογή της. Συνεχίζει όμως να συγκρούεται μαζί της για το παραμικρό. Πάντα όμως επιστρέφει, μοιάζει να είναι αγκιστρωμένος πάνω της με έναν περίεργο σύνδεσμο. Στην προσπάθειά του να φύγει μακριά της και να ακολουθήσει τη δική του πορεία, ταξιδεύει στο Παρίσι για να ασχοληθεί με το χορό. Η επιστροφή του θα είναι απογοητευτική. Αλλάζοντας πολλές δουλειές στόχος του, πέρα από τη δική του ευτυχία, είναι άλλοτε να εντυπωσιάσει και άλλοτε να προκαλέσει τη μάνα του. Καταλήγοντας στο πεζοδρόμιο ως τραβεστί, η πορεία του μοιάζει πια μη αναστρέψιμη. Και η μάνα, πάντα αρνούμενη να τον καταλάβει, συνεχίζει να του δίνει τα πάντα.

Β.Ρ.

» *Κιné Τώνια Μαρκετάκη, 17:30*

Αγρύπνια

του Νίκου Γραμματικού (2005)

Ο Ανδρέας και ο Νίκος είναι αδέρφια. Παρά τη συγγενείά τους και παρά το γεγονός ότι ο Ανδρέας, ο μεγαλύτερος από τους δύο, μεγάλωσε το Νίκο όταν ο πατέρας τους πέθανε, τα δυο αδέρφια είναι δύο τελείως διαφορετικοί χαρακτήρες: ο Ανδρέας είναι ένας διεφθαρμένος αστυνομικός, αναμειγμένος σε υποθέσεις σωματεμπορίας, ενώ ο Νίκος είναι ιερέας. Οι σχέσεις ανάμεσα στον Ανδρέα και το Νίκο είναι από ανύπαρκτες έως εκθρηνικές. Ωστόσο, όταν κάποιο βράδυ το πιστόλι του Ανδρέα εκπυρσοκροτήσει και σκοτώσει τη γυναίκα του, τη Δήμητρα, ο Ανδρέας θα βρεθεί κυνηγημένος και θα ζητήσει βοήθεια από τον αδερφό του. Οι δυο τους θα περάσουν μαζί μια νύχτα στην Αθήνα, κατά τη διάρκεια της οποίας, θα βρεθούν μπροστά σε ηθικά διλήμματα και εντέλει, θα αναγκαστούν να επαναπροσδιορίσουν τη μεταξύ τους σχέση.

Γ.Π.

» *Κιné Τώνια Μαρκετάκη, 20:15*

Αναζητάμε το νέο και το περιμένουμε

GALAXIA
VACATION CLUB

Μπαμπά θα έρθεις;

Ο χρόνος που περνάτε μαζί τους είναι πολύτιμος. Στις διακοπές θέλετε όλα να είναι τέλεια, για να μπορείτε αναπόσπαστοι να κολυμπήσετε, να παίξετε, να κοιμηθείτε αγκαλιά. Ανακαλύψτε το Galaxia Vacation Club του Ομίλου Ν.Δασκαλαντωνάκη. Πολυτελείς σουίτες, πισίνες, εστιατόρια, jacuzzi, water sports, baby sitting, αλλά και δραστηριότητες που απασχολούν ευχάριστα τα παιδιά.

Μαθετε περισσότερα και κερδίστε ένα μοναδικό τριήμερο για δύο. Στείλτε sms στο 4220 γράφοντας Galaxia κενό, ins και το όνομά σας. Κάθε μέρα 10 τυχεροί. Διακοπές αξέχαστες, για πάντα. Πληροφορίες 210 6387500

κρητική κουζίνα - ρακάδικο
traditional cretan cuisine

Γνήσια κρητική κουζίνα, με προϊόντα αποκλειστικά από την Κρήτη.

Εδώ θα βρείτε την σπιτική τσικουδιά (ρακί) με τον μεζέ της, τον παραδοσιακό ντάκο με προζύμι ψημένο σε ξυλόφουρνο, στάκα με τ' αυγά, λαχανοπιτάκια, ξύγαλο, σητειακές ελιές, απάκι και πολλούς άλλους μεζέδες. Αξίζει να δοκιμάσετε τα σπιτικά πιάτα ημέρας, μαγειρεμένα με αγνά υλικά.

Συμβουλή: αφήστε το προσωπικό του καταστήματος να σας προτείνει γεύσεις και να σας περιποιηθεί με τον ξεχωριστό κρητικό τρόπο φιλοξενίας.

Ανοιχτά από τις 1 το μεσημέρι μέχρι τις 3 το βράδυ. Θα μας βρείτε στην Τσόπελα 2, πίσω από το Κ.Θ.Β.Ε. και στο τηλέφωνο 2310-228.300

Original cretan cuisine, made out of genuine products from Crete. Homemade "raki" with "meze" (traditional appetizers), "dakos" (dried bread baked the old fashion way), based on the famous healthy cretan products. Choose any of the "plates of the day" to get a taste of home cooking. Our advice: let the personel suggest the perfect combination of meals and take care of you the traditional cretan way.

Open from 13:00 pm to 3:00 am. 2 Tsopela str. (behind the National Theater), tel.: 2310-228.300

καθίστε αναπαυτικά και ακούστε τον ήχο του μέλλοντος
καθίστε αναπαυτικά και ακούστε τον ήχο του μέλλοντος
καθίστε αναπαυτικά και ακούστε τον ήχο του μέλλοντος

Εκθεση | Εθν. Αντίστασης 7Α | 551 33 Θεσσαλονίκη | Τηλ. & Fax: 2310 457 010
info@mythosaudio.gr www.mythosaudio.com

Αγκαλιόζοντας τον κόσμο

ΑΘΗΝΑ
ΕΑΡΑ: ΑΕΔΦ. ΣΠΑΤΩΝ-ΛΟΥΤΣΙΑΣ 5ο κλπ. 19019, ΣΠΑΤΑ
ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟ: 210-3569111 FAX: 210-3569925
ΚΡΑΤΗΣΕΙΣ ΘΕΣΣΟΝ: 210-9666666

www.olympicairlines.com

new Fullfilm Motion Picture film

FUJIFILM
Motion Pictures

The Eterna by Fujifilm not only but extra with

Outstanding Features of ETERNA 500

- Ultra-fine grain
- Outstanding gradation balance
- Excellent sharpness
- Broad exposure latitude
- Enhanced film-to-tape characteristics

FUJICOLOR NEGATIVE FILM
ETERNA
135mm Type 35mm 135mm Type 35mm

FUJICOLOR POSITIVE FILM
F-CP
135mm Type 35mm 135mm Type 35mm

FUJIFILM HELLAS A.E. Ηχούς 1, Π.Φάληρο, Τηλ.: 210 - 9404100, www.fujifilm.gr
ΔΙΑΘΕΣΗ: KaBel, Τηλ.: 210-6858033, Fax: 210-6858034, email: kabel2@otenet.gr

Αδαμίδης ΑΕ

...η κορυφαία επιλογή σας!

Κάντε enter στη νέα εποχή Αδαμίδης ΑΕ

Ένα αυτοκίνητο BMW σημαίνει να έχεις προνόμια στο δρόμο. Να απολαμβάνεις την απόλυτη εμπειρία οδήγησης. Ένα αυτοκίνητο BMW αξίζει το καλύτερο service. Γι' αυτό εμπιστευτείτε την BMW σας στα πιο ικανά χέρια service. Στην Αδαμίδης ΑΕ. Γιατί εμείς στην Αδαμίδης ΑΕ έχουμε προβλέψει κάθε σας διευκόλυνση και σας παραχωρούμε μια BMW 520 ή μια BMW 318 κατά τη διάρκεια παραμονής του αυτοκινήτου στο συνεργείο μας. Έχουμε προβλέψει να απολαμβάνετε άρτια εξυπηρέτηση, καλύτερους όρους χρονομίσθωσης και τελική τιμή, από τους καλύτερα εκπαιδευμένους ανθρώπους και στο πιο ευχάριστο περιβάλλον. Γιατί ένα αυτοκίνητο BMW δεν είναι ένα απλό αυτοκίνητο. Είναι το δικό σας αυτοκίνητο. Κάτι που εμείς, στην Αδαμίδης ΑΕ γνωρίζουμε καλά.

Αδαμίδης ΑΕ
Μέλος του Επέλετου Δικτύου Επηρεών BMW Hellas ΑΕ

4ο χλμ. Εθν. Οδού Θεσσαλονίκης - Αθηνών, 570 09 Θεσσαλονίκη
Τηλ.: (2310) 753615
Fax: (2310) 752262

BMW
Ultimate Driving Machine

ISO 9001: 2000

Επισκεφθείτε μας και στο διαδίκτυο: <http://www.adamidis.gr> • e-mail: info@adamidis.gr

ΙΑΝΟΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ 7, ΤΗΛ: 2310 277 004 ΑΘΗΝΑ, ΣΤΑΔΙΟΥ 24
www.ianos.gr e-mail: ianos@ianos.gr

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΟΥΓΙΟΥΜΤΖΗΣ
ΧΡΟΝΙΑ ΣΑΝ ΒΡΟΧΗ

Ανέκδοτο αυτοβιογραφικό κείμενο, σίχοι, φωτογραφικό υλικό, δημοσιευμένα και αδημοσίευτα κείμενα για τον μεγάλο δημιουργό και το έργο του. Κυκλοφορεί από τη σειρά ΙΑΝΟΣ ο μελωδός.

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΑΣΜΑΤΑ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ 2006

Τραγούδια αγάπης, σίχοι που γράφτηκαν για να γίνουν τραγούδια αλλή και σίχοι που υπέκυψαν τελικά στη γοητεία της μουσικής. Όποιοι κι αν είναι οι δημιουργοί -Έλληνες, ξένοι, άνδρες, γυναίκες, νεότεροι, αρχαιότεροι, γνωστοί, άγνωστοι- ένα είναι σίγουρο, η μούσα τους είναι η ίδια: η αγάπη.

For sport victims.

Champion
AUTHENTIC ATHLETIC APPAREL

Ουκ επιθυμήσεις τη γυναίκα του πλησίον σου / Brodre

της Susanne Bier (Δανία, 2004)

Η ταινία στοχάζεται πάνω στη φύση του Κακού, στις αιτίες που το γεννούν και στην αδυναμία μιας προστατευόμενης δυτικής κοινωνίας να αποτρέψει την εισβολή

Ο Jannik μόλις έχει αποφυλακισθεί, έχοντας εκτίσει ποινή για επίθεση σε μια γυναίκα. Είναι η ντροπή της οικογένειας. Ο αδελφός του Michael ως χαρακτήρας είναι το άκρως αντίθετο: υπεύθυνος οικογενειάρχης και αξιοσέβαστο μέλος της κοινωνίας. Υπηρετεί τη θητεία του στο Αφγανιστάν. Ένα απροσδόκητο συμβάν αλλάζει την πορεία των πραγμάτων: το ελικόπτερο στο οποίο επιβαίνει ο Michael συντρίβεται και αυτός θεωρείται νεκρός. Μετά την κηδεία, ο Jannik αναλαμβάνει τις οικογενειακές ευθύνες. Συμπαραστήκεται στη γυναίκα του Michael, Sarah, και προσπαθεί να 'ναι καλός θεός για τις ανιψιές του. Καθώς όμως οι περιστάσεις φέρνουν κοντά τον Jannik και την Sarah, ένα καινούριο συναισθηματικό τοπίο δημιουργείται. Ταυτόχρονα, στο Αφγανιστάν, η διάσωση του Michael και η αιχμαλωσία του από τους ατζάρτες θα τον θέσει μπροστά σ' ένα ηθικό δί-

λημμα: για να κερδίσει τη ζωή του πρέπει να αφαιρέσει μια άλλη. Η επιστροφή του στην πατρίδα θα αποκαλύψει τις σοβαρές αλλαγές στον χαρακτήρα του και θα ανατρέψει τις υπάρχουσες ισορροπίες: η προσαρμογή στις νέες συνθήκες είναι επιτακτική ανάγκη για τον Michael.

Ένα δίπολο αντιθέσεων κυριαρχεί στη δραματική πλοκή: από τη μια πλευρά η άγρια όψη της ζωής και από την άλλη η τακτοποιημένη και ευγενική της όψη. Η σκηνοθεσία τοποθετεί σ' αυτούς τους δύο πόλους και τα δύο κεντρικά πρόσωπα. Η αφήγηση λοιπόν της ταινίας καταγράφει, από τη μια πλευρά το πέρασμα του Jannik από την ανευθυνότητα στην υπευθυνότητα και από την άλλη, την αντίστροφη διαδρομή του Michael, από την υπευθυνότητα σε μια επικίνδυνη στάση ζωής. Αυτή η ανταλλαγή των ρόλων είναι το κέντρο βάρους της ταινίας. Αυτό στο οποίο εμμένει η σκηνοθεσία είναι ότι δεν μπορεί να υπάρξει σε καμία κοινωνία καμιά αληθινή ζωή, σε συνθήκες θερμοκηπίου. Εκτεθειμένη στις καταιγίδες και τις θύελλες της βίας, η ζωή γίνεται το ίδιο άγρια και βάρβαρη όπως στις έρημους του Αφγανιστάν. Η ταινία στοχάζεται πάνω στη φύση του Κακού, στις αιτίες που το γεννούν και στην αδυναμία μιας προστατευόμενης δυτικής κοινωνίας να αποτρέψει την εισβολή: το κακό είναι ένας ιός που έρχεται από μακριά, από το Αφγανιστάν. Η ταινία είναι υποψήφια για τα Ευρωπαϊκά Κινηματογραφικά Βραβεία Φελίξ. Στο φεστιβάλ του San Sebastian βραβεύτηκαν οι ηθοποιοί της ταινίας, Ulrich Thomsen και Connie Nielsen, ενώ σ' αυτό του Sundance κέρδισε το βραβείο κοινού.

» *Κιπέ Σταύρος Τορνές, 20:30*

Thomas Gammeltoft παραγωγός της ταινίας *Ο Κινέζος*

Ποιο στοιχείο της ιστορίας σας τράβηξε το ενδιαφέρον;
Κατ' αρχήν με πλησίασε ο σεναριογράφος και μου μίλησε για τις σκέψεις του. Κοντά στο σπίτι του υπήρχε μια μικρή κινέζικη κοινότητα. Συχνά προβληματιζόταν για το γεγονός ότι, μπορείς να πηγαίνεις εκεί να ψωνίζεις αλλά δεν μπορείς να έρθεις πιο κοντά σε αυτούς τους ανθρώπους. Αναρωτήθηκε, λοιπόν, τι θα γινόταν αν έβαζε έναν Δανό στη μέση αυτής της κοινότητας. Έτσι και έκανε. Η όλη ιστορία έχει να κάνει με έναν άντρα του οποίου το μυαλό έχει κολλήσει. Πρέπει λοιπόν, με κάποιον τρόπο, να μάθει ότι η ζωή είναι μεγαλύτερη από ό,τι φαντάζεται. Είναι μια ιστορία που αφορά όλον τον κόσμο. Καμιά φορά παγώνουν όλα γύρω μας και δεν βλέπουμε τίποτα.

Γιατί η ιστορία αγάπης έχει θλιβερό τέλος;
Αυτό που είχε σημασία ήταν να δείξουμε, κυρίως, το γεγονός ότι αυτός ο άνθρωπος καταφέρνει να βγει έξω στον κόσμο. Πλέον έχει μεγαλώσει, με την έννοια ότι κάνει τα πρώτα του βήματα, κάτι που δεν είχε tolμήσει νωρίτερα. Εμείς δεν βλέπουμε το τέλος ως θλιβερό αλλά ως ευχάριστο. Ακόμα κι αν η ιστορία αγάπης τελειώνει άδοξα, αυτό που μένει είναι η ελπίδα για τη ζωή. Για παράδειγμα, βλέπουμε για πρώτη φορά τον ήρωα να ταξιδεύει.

Τι είναι αυτό που φέρνει κοντά αυτούς τους δύο ξένους;
Είναι και οι δύο πληγωμένοι από τη ζωή τους. Οι συνθήκες τους έχουν φέρει σε μια κατάσταση που δεν μπορούν να αντιδράσουν. Έτσι, σιγά σιγά αναπτύσσεται κάτι μέσα τους που είναι σημαντικότερο από τις συνθήκες που τους επηρεάζουν. Γι' αυτό το λόγο ερωτεύονται.

Και η διαφορετικότητα των πολιτισμών τους;
Έχει ιδιαίτερη σημασία το γεγονός ότι η γυναίκα προέρχεται από έναν τελείως διαφορετικό πολιτισμό. Ο Κελντ είναι ένας άνθρωπος με πολλές προκαταλήψεις, όπως και πολλοί άνθρωποι στην Ευρώπη. Φοβούνται αυτό που δεν γνωρίζουν. Αυτό θέλαμε να δείξουμε με την ιστορία. Οι ήρωες δεν γνωρίζονται καθόλου, φοβούνται αλλά τελικά καταλήγουν στο να νιώθουν πράγματα ο ένας για τον άλλο.

Το κίνητρο όμως είναι τα λεφτά...
Ναι, αυτά υπάρχουν –στην ουσία– για να ωθήσουν τον ήρωα. Χρειάζεται τα λεφτά και έτσι μπαίνει στη διαδικασία να αλλάξει τη ζωή του. Μπορούμε να κάνουμε πολλά πράγματα για τα λεφτά. Μερικές φορές βγαίνει σε καλό.

Συνέντευξη: Όλγα Κοζάτη

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟ ΜΕΞΙΚΑΝΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Carlos Reygadas σκηνοθέτης της ταινίας *Battle in heaven*

Γιατί διαλέξατε αυτήν την ιστορία;

Ο Μάρκος, ο οδηγός που συμμετείχε και στο *Jarom*, μου είπε: "Γιατί δεν κάνεις μια ταινία για τη ζωή μου;". Όλο αυτό το βρήκα πολύ αστείο και έτσι αποφάσισα να κάνω μια ταινία για τη ζωή και αισθήματά του. Όλες οι ιδέες μου, ήρθαν από αυτά που του συμβαίνουν και τις ιστορίες που μου διηγήθηκε.

Πώς αντέδρασε το κοινό στην ταινία;

Το κοινό ως έννοια δεν υπάρχει. Το κοινό δεν είναι σαν ένα χταπόδι που μετακινείται από χώρα σε χώρα. Είναι πολλά ξεχωριστά άτομα, με τις δικές του αντιδράσεις το καθένα. Σε άλλους αρέσει, σε άλλους όχι, άλλοι νιώθουν ότι άλλαξε η ζωή τους, άλλοι ότι έχασαν το χρόνο τους.

Πώς σας φαίνεται το Φεστιβάλ;

Μ'αρέσει που όλα είναι τόσο βολικά. Η αρχιτεκτονική του χώρου είναι πολύ ωραία. Αυτό που με εντυπωσίασε, είναι ότι κατά μήκος της παραλίας δεν υπάρχουν κάγκελα. Αν είσαι αρκετά ηλίθιος ώστε να πέσεις στη θάλασσα, είναι δικό σου πρόβλημα. Μ'αρέσει αυτή η νοοτροπία και ελπίζω να μην το αλλάξετε ποτέ. Οι αμερικάνοι θα έβαζαν κάγκελα με τεράστια πινακίδα: "Μην πλησιάζετε. Πρόστιμο 500 δολάρια". Αυτή η κακή αμερικάνικη νοοτροπία περνάει από την Αγγλία, ως άλλος Δούρειος Ίππος, και στην υπόλοιπη Ευρώπη. Οι Άγγλοι φέρνουν όλα τα άσχημα πράγματα. Τελικά, θα έπρεπε τα κάγκελα να υπάρχουν στο στενό της Μάγχης.

Τι θα θέλατε να μας μείνει βλέποντας την ταινία;

Να έχετε πάντα στο μυαλό σας ότι η ζωή είναι ωραία και ο κόσμος ένα υπέροχο μέρος. Γενικά, είμαι πολύ αισιόδοξος άνθρωπος.

Μετά τα βραβεία του *Jarom* νιώσατε μεγαλύτερη ευθύνη για τη δεύτερη ταινία σας;
Όχι, δεν σκέφτομαι καθόλου τα βραβεία. Νιώθω υπεύθυνος στο βαθμό του να κάνω μια καλή ταινία που να μου αρέσει. Αυτό δεν έχει να κάνει με το παρελθόν. Θέλω να είμαι εντάξει απέναντι στον εαυτό μου. Έκανα την ταινία για να μπορέσω να τη μοιραστώ με όσο γίνεται περισσότερους ανθρώπους, που θέλουν φυσικά να τη δουν. Θα ήθελα να βρει μεγάλη διανομή ώστε να είναι εύκολα προσβάσιμη.

Susana Lopez Aranda Υπεύθυνη του IMCINE για την προώθηση του μεξικάνικου κινηματογράφου

Εκτός από υπεύθυνη του Mexican Film Institute, η Susana Lopez Aranda είναι και εκπρόσωπος των Υπουργείων Πολιτισμού και Εξωτερικών του Μεξικού για το αφιέρωμα του Φεστιβάλ.

Η μεξικάνικη κινηματογραφία είχε σχεδόν πεθάνει πριν λίγα χρόνια. Κάναμε 7-8 ταινίες περίπου το χρόνο. Είχαμε, δηλαδή, πολύ χαμηλή παραγωγή. Τα τελευταία έξι χρόνια όμως, ο αριθμός αυτός αυξάνεται αργά αλλά σταθερά και πλέον παράγονται 46 ταινίες. Το IMCINE έχει παίξει έναν πολύ σημαντικό ρόλο σ' αυτό γιατί κάνει συμπαραγωγές με μεξικανούς παραγωγούς. Έχουμε δύο ταμεία χρηματοδότησης, ένα για τις εμπορικές ταινίες, τις οποίες προωθούμε ώστε να βρουν διανομή και ένα για τις ταινίες χαμηλού κόστους, τα art projects. Τα ταμεία αυτά χρηματοδοτούν το 80% και το υπόλοιπο 20% προέρχεται από ιδιώτες.

κάποιες ταινίες που βοήθησαν πολύ σ' αυτήν την κατεύθυνση, όπως το *Θέλω και τη μαμά σου* ή οι *Χαμένες αγάπες*. Μετά από αυτές τις επιτυχημένες ταινίες το ενδιαφέρον αυξήθηκε. Ο αριθμός των φεστιβάλ που συμμετέχουμε έχει τριπλασιαστεί. Συμμετείχαμε σε περίπου 80 φεστιβάλ πριν λίγα χρόνια και φέτος συμμετέχουμε σε περισσότερα από 260 σε ολόκληρο τον κόσμο. Τα αφιερώματα, όπως αυτό της Θεσσαλονίκης, είναι πολύ σημαντικά για 'μας. Χαιρόμαστε πολύ να βλέπουμε γεμάτες αίθουσες. Η προώθηση που γίνεται εδώ είναι πολύ σημαντική, καθώς και η επαφή των συντελεστών με το κοινό.

Συνεντεύξεις: Όλγα Κοζάτη

PUBLICATION OF THE 46th THESSALONIKI
INTERNATIONAL FILM FESTIVAL

When the lights dim and a Michael Winterbottom film rolls, the viewer never quite knows what to expect. Take his latest, the tongue-twisting title, "Tristram Shandy: A Cock and Bull Story". It weaves in and out of a costume drama about Tristram's birth and the life of the actor playing him on location. The glowing promise of sex and silliness abounds, with damaged private parts, reenacted battles, thespian jealousy, infants on the set and a massive uterus – not to mention blackmail and adultery. It's a joyous romp of a film, with darker undertones hanging out in the wings.

In town for the unveiling of his film, a retrospective of his work and a festival award, Winterbottom explained that the hardest part of making "Tristram Shandy" was perhaps getting financiers to understand the spirit of the original book. Shooting the film and the film-within-the-film was straightforward, because, "In terms of design and camerawork, we said to just keep it very simple." Both stories were shot on the same premises, with "as much as possible, available light". A lot of the contemporary material, Winterbottom points out, was inspired by pop references floating around and the lives and input of lead Steve Coogan and co-star Rob Brydon. It's no documentary. The idea to include behind-the-scenes material of the "real" Winterbottom set was eventually rejected. However, on the other hand, reality inspired much of the project. The director explains, "It's not like we spent a lot of time inventing crazy stuff." It was often a matter of toning down real events, instead of exaggerating them. Life imitates art, however, as Winterbottom's real-life financiers

frustrated him by not understanding what he was doing at times. "The book is a very playful book," the director underlines. Not everyone gets the fact he was completely in the spirit of the book, written by a vicar in his 40s who experienced fame and glory when he published it himself 200 years ago. The financiers thought it was just Winterbottom "messaging with" a classic. He says of the book: "When it was written, it was written messing around, as a comedy... I think that because it's 200 years old, people assume there is some bigger sort of moral purpose about it." Coogan, whose more decadent and self-important persona is teased out on film, has more than a little in common with the vicar author Laurence Sterne, Winterbottom says.

Though he's been managing to produce a creative film every year, and he admits to "being lucky" when it comes to making the stories he and his writers generate, Winterbottom says: "That doesn't mean to say that it's easy". He points out that even Clint Eastwood had a hard time getting backers for "Million Dollar Baby". In the UK, he approaches the usual suspects: "There are like 10 or 12 places to go and beyond that it's quite hard. So you have to work them in rotation." No, Winterbottom doesn't take a whole lot of breaks and vows he'd never do so unless he has the next film's financing all set up. He explains this isn't so strange: "Most people are in jobs where they work all year. It's quite normal to work."

Not much has changed, Winterbottom points out, when it comes to his style or method of directing since he first started out. He never liked to storyboard painstakingly, though he admits to having to be more organized on the more difficult, expensive shooting days. Instead, he says, "I always liked to work in quite a free way... working with small crews, working with some improvisation." The main difference nowadays is that he has a core of

The UK director on 'Tristram Shandy', how he works and the dubious value of feedback

Behind-the-scenes with Michael Winterbottom

collaborators who understand him.

While the process of making films necessitates he shows his work to others before its done and get feedback, Winterbottom admits it's not his main talent. His long-time collaborators may quite naturally give input, but he still sees the danger in risking accommodating others' opinions before the film is done. People's reactions do have their use. Others help reveal problems: "Either they tell you what the problems are, or you just feel from them what the problem is. But I don't think they are so good at coming up with the solutions. You have to come up with the solution, because you know the material and you are inside the material."

It was his regular director of photography, Robby Muller, who suggested digital video be used for "24 Hour Party People" – precisely because of its rough, untried nature. Winterbottom points out that while the fact the larger of two video cameras made them question Muller's wisdom at times, it brought the best results. He notes: "People tend to always want the most sophisticated version of what's out, but that doesn't always help very much." In his later "In This World", video was used in order to capture an incredible journey. Winterbottom says he avoided tampering with the scenery or telling the actors what to do on that project. He had decided: "All we are going to do is organize the journey." Within these self-imposed restrictions, he found freedom. But Winterbottom explains, it always depends on the project: "Generally, the simpler you can do it, the better. The smaller the crew, the better. You know, the cheaper the better. But some stories – you have to fulfill then what the story is."

So while "Tristram..." demanded castles, battle scenes, an American star, higher heels and 35mm film, Winterbottom's next project

returns to the spirit of "In This World". He's just shot a new film about three Muslims imprisoned in the high-secret Guantanamo Bay prison. The film is to include the men's journey from Pakistan and Afghanistan, but also demands shooting within a prison set. There is no script this time, Winterbottom says, just the testimonies of the men, cut down from 600 pages.

Meet the director: Perry Ogden ("The Traveller girl")

We emailed eight questions to all the international competition directors. Here are the responses of Perry Ogden, whose film "The Traveller Girl", tells the story of a ten year old Irish girl who lives with her family in a dilapidated trailer in Dublin. The film debuted the festival yesterday.

What was the film that you most enjoyed watching in 2005?

Kaneto Shindo's "The Naked Island" from the early sixties recently released on DVD. Also Dardenne's "L'enfant".

What do you most love about the city or neighbourhood where you live?

I live right in the centre of Dublin so I feel I can walk to almost everywhere I need to.

If directing films is your top talent, what is your second talent in life?

Photography. This is in fact my first film. I've been working as a photographer for the past twenty years.

Do you have a pet? If so, what is it and what's its name?

No time for pets though as a kid I had every kind of pet except a dog. Many of them are buried in the garden of my parents' old house.

What was the most embarrassing, difficult or dangerous moment in making your film?

Every moment.

What music CD did you listen to the most while creating the film?

No one CD in particular but when we were editing I went out to DJ with my friend and co-writer, Mark Venner, a well-known DJ in Dublin. We played the music we love... The music that the first sound systems in Jamaica played. Jump, blues, swing, R&B – and all the music it then inspired. Ska, rocksteady, reggae, dub and dancehall. And it really helped with the editing... That sense of when to make a hard cut and when to continue with the flow.

Who is your favorite figure of Greek mythology, history or philosophy?

No one person. Too many to mention.

How much coffee do you drink each day (and what kind)?

I had to give up drinking coffee some years ago. I was drinking too much of it and it was taking over my central nervous system. So for a long time I was drinking mint tea. Now I am mixing it with green tea.

A Day in the Life of Adam and Paul

"Adam and Paul" takes us through 24 hours in the life of two junkies who drift around Dublin trying to score drugs. We follow them as they meet fellow druggies, look for cigarettes and have a hilarious encounter with a Bulgarian immigrant. We watch them sweat, freeze, get stomach cramps and vomit as well as break into their girlfriend's flat –yes, they are going out with the same girl– to steal her TV. All fairly unconventional comedy matter for a film that its writer Mark O'Halloran describes as "a slapstick comedy, sort of Laurel and Hardy style".

O'Halloran, who also co-stars in the film, believes comedy is the only way you could tell a story that is in fact so grim. "It had to be a comedy. You can't do a hard-hitting realism film about things like that because people would never go watch it thinking it would make them feel so depressed they would jump of a window or something. So it had to be a comedy. The kind where you take people by the hand and lead them in by telling them it's all OK and then punch them in the head."

As for the subject, heroin addicts, O'Halloran says he was so shocked, and at the same time intrigued, when he first came across them when he moved to Dublin from a small town at the age of eighteen that he was compelled to write about them. "When high, they moved in slow motion and they spoke like babies I was fascinated by that. I felt it was like a strange dance -a small group that was moving in a different time zone to everyone else. So I observed them and wanted to write about them."

"I also felt that people had become immune to them. They didn't see them anymore. I was interested in the fact that people on the street are nameless and so I called the film 'Adam and Paul'. But you never find out which one is Adam and which one is Paul." The success of the film for O'Halloran would be if the next time that people who saw "Adam and Paul" stumbled across a drug addict on the street they stop and think, "Hey this could be Adam or Paul," and see them as human beings".

The film itself is very humane and full of emotion. And it is incredibly funny at parts, in an offbeat "Withnail and I" way, despite the fact that director Lenny Abrahamson and crew have done their best to show Dublin as the grimmest place on earth.

In Ireland it has been a big success. "It just seemed to touch something with Irish

people and then the release in Britain got raving reviews", O'Halloran says proudly about what sounded too weird a story for most distributors to go near initially. It has since gone on to win several international awards.

Considering it was shot in four weeks, and on a miniscule budget, the film's success is definitely an underdog story. Most of it had to be filmed with natural light – a good reason why in the night shots we tend to see Adam and Paul huddled under street lights. The actors had to sit in freezing cold temperatures every time a new scene had to be set, as there was no money for trailers, O'Halloran describes his next story as another unlikely black comedy. "It is about a slightly retarded man who becomes friends with a 15 year old boy that he works with at a garage. As they have the same mental age, he invites the boy at his house and thinks it would be fun for them to watch a porn film and have some beers –as teenage boys might. But the boy mentions this to his mother, who flips –along with everyone else. So we see this man's life being destroyed from this one event."

FEST FORWARD

...with **Angelike Contis** and **Elinda Labropoulou**

Finding life's beauty through a Chinese bride

"Chinaman", by Henrik Ruben Genz, is the story of a typical working class Danish man, Keld, who has to start life over again when his wife leaves him after 25 years of marriage. Being an unreconstructed male who can't cook for himself, he starts eating at the Chinese takeaway just across the street from his home. With time, he becomes friends with the owner and agrees to a convenience wedding to the man's sister. A romance story develops between the two –and, yes, there is a wedding party and it is colorful. But this is not a plate-smashing "My Big Fat

Greek Wedding" or a "Monsoon Wedding" Bollywood extravaganza type of ceremony. It is a much more understated affair and the woman could have pretty much been from any immigrant community. The film's producer Thomas Gammeltoft says the only reason they chose a Chinese is "because the Chinese community is among the most difficult to get into as an outsider." Throughout the film the characters' racial prejudices do come out, but mainly in a subtle way. The Chinese family elders see blond blue-eyed Keld as "a foreigner with a big nose", while the ex-wife refers to

Keld's new partner as "a Thai little number". Although racial and cultural attitudes constitute a big part of the film, which is a Danish-Chinese co-production, the focus is Keld and the changes that he undergoes after he decides, for the first time in his life, to be open to new things and transform his dull world. The changes in Keld's life follow the obvious changes in his flat. The rich red colors in the woman's room slowly start to find a way into the rest of Keld's house – and also within the man himself, bringing out his suppressed feelings.

Through this transformation, "He realizes that there is a much bigger world out there. It is the first time that he dares to go beyond what is known to him. A central message of the film is that people should take chances, that they should not get stuck in a reality that doesn't suit them."

Natural dialogues, humane characters - and just one sticking point. The Chinese bride happens to be drop-dead gorgeous and several decades younger than Keld... "We thought about this a lot", says Gammeltoft. "Partly, we genuinely believed that Vivian Wu is a very good actress and partly we thought the fact that she is attractive goes well with the fairy tale quality of the story. Something like 'Beauty and the Beast', where Keld's being in love brings out all kinds of new emotions in him and leads him to change his life".

TODAY'S AGENDA

Masterclass: Hou Hsiao Hsien shares all his secrets at 11am at the Cassavetes theatre. Later (at 12.30 to be precise) he'll address the press and, at 7pm, be honored with an award. Greek directors have a full day of press conferences, at 11am and 2pm. Sit around the table with Irish filmmakers in the Agora tent at 7pm. What comes before fire? That's the hint for tonight's surprise film at 12.30am. Another post-midnight option is to groove to the records spun by David Holmes at Boutique.

Η ΕΡΤ ΣΤΗΡΙΖΕΙ
ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

MOVIES

ΧΟΡΗΓΟΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
www.ert.gr